ఆపదలు కాచుకొని వుంటాయ్!

ఏ. వీ. మోహన్రావ్

హౌరా-మద్రాసు మెయిల్ విజయవాడ ప్లాట్ ఫాం పైన ఆగింది.

ఏ.సీ. కూపే తెరచి, క్రిందకు దిగింది మంజుల. పెద్ద పెద్ద పూల నైట్ గౌన్ తొడుక్కుని వుంది.

"మాడమ్! ఏం కావాలి?" అడిగాడు అటెండరు.

"టీ స్టాల్ ఎటు కేసి వుంది" అడిగింది మంజుల. ఆమె మెళ్ళో వజ్రాల నెక్లెసు మెర్క్యురీ దీపాల వెలుగులో తళతళ లాడింది. ఎడంచేతి వేలికున్న రవ్వల వుంగరం ధగధగ లాడింది.

"కొంచెం దూరంగా వుంది. ఏం కావాలో చెప్పండి తెస్తాను!" వినయంగా అడిగాడు అటెండెంటు. అలాంటి

ఖరీదైన ఆడవాళ్ళకు ఎలాంటి సర్వీసు చేసినా వృధా పోదని అనుభవంమీద తెలుసు అతనికి.

"నో! నేను వెళ్తాను. పది నిమిషాల్లో వచ్చేస్తాను. ఇక్కడే నిలుచుని చూస్తుండు!" అంది మంజుల, ముందుకు కదలబోతూ.

"అలాగే!" తలూపి నిలబడ్డాడు అకెండరు.

హిగిన్ బాథమ్స్ స్టాల్ ముందు నిలబడింది మంజుల. అందరూ ఆమెనే చూడసాగారు. మంజుల అందంగా వుంటుంది. వయస్సు నలభైదాకా వున్నా జాగ్రత్తగా మేకప్ చేసుకుని ముఖ్యాఖనికి మించనట్లుగా కనిపించ డానికి అ స్తమానం తంటాలు పడుతూంటుంది.

"ఏం కావాలి మాడమ్!" అడిగాడు స్టాల్ లో వున్న మనిషి.

"ఎనీ హాట్ బుక్స్!" అడిగింది చిన్నగా.

"సారీ! వుయ్ డోంట్ సెల్ దట్ స్టఫ్!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"ఓ.కే!" అంటూ నాలుగైదు మాగజైను తీసుకుని, స్కిన్ లెదర్ పర్స్ తెరిచి పదిరూపాయల నోటు అందిం చింది. అతను లెఖచూసి, మిగిలిన చిల్లర అందించాడు. మంజుల అందుకుని వెనక్కి తిరిగింది.

తెల్లటి యూనిఫాంలోవున్న టికెట్ కలెక్టర్, లావుగా, ఎత్తుగావున్న ఒక కుర్రాడి కాలర్ పట్టుకుని అతనేదో చెబుతుంటే వింటున్నాడు. వాళ్ళిద్దర్నీ పట్టించుకోకుండా జనం అటూ, ఇటూ హడావుడిగా పరుగెత్తసాగారు.

మంజుల కాస్త ముందుకు నడిచి వాళ్ళకు దగ్గరగా జరిగింది.

"తిండి తిని ఆరగోజులయింది. పనికోసం విజయ

వాడంతా తిరిగాను. దొరకలేదు. లాభంలేదని మద్రాసుకు పోదామనే వచ్చాను. టిక్కెట్ కొనేందుకు డబ్బులు లేవు. నన్ను జెయిలుకు పంపండి. అక్కడనా హాయిగా తిండి దొరుకుతుంది" అంటున్నాడు కాలరు ఓనరు.

"నీలాంటి రాస్కెల్స్‌ను చాలామందిని చూశాను. డబ్బెక్కడో దాచిపెట్టి వుంటావ్. మర్యాదగా తీసి యివ్వు. లేకుంటే జెయిల్లో తోయిస్తాను" అన్నాడు టి.సి. కటువుగా కాలరుపైని పట్టు వదలకుండా.

మంజుల అతన్ని చూసింది. మంచి ధృఢమయిన శరీరం. మనిషి అందంగాకూడా వున్నాడు. వయస్సు ఆట్టే వుండదుకూడా. రెండు నిమిషాలు మనస్సులోనే ఏదో మథనపడింది. తర్వాత ఏదో నిర్ణయం చేసుకున్నట్లు వాళ్ళ దగ్గరకు నడిచింది.

"ఏయ్! మిస్టర్ టి.సీ" పిలిచింది మంజుల.

టిక్కెట్ కలెక్టర్ వెనక్కి తిరిగాడు. మంజుల వేషం, దర్జా చూసి ఘీక్కుమన్నాడు.

"ఏమిటతన్ని అలా పట్టుకున్నావ్!" అడిగింది అధికారికంగా.

"టిక్కెట్ లేదండీ! అందుకు..."

"అతను నాకు తెలుసు. మద్రాసుకు టిక్కెట్ రాసివ్వు" అంటూ వందరూపాయల నోటు విసిరింది.

టి.సి. అతని పట్టువదిలేసి "సారీ! మేడమ్!" అంటూ గబగబ ఎర్ర రసీదు పుస్తకం తీసి రాయసాగాడు.

"థాంక్ యూ మేడమ్!" అన్నాడతను.

అతన్ని గమనించనట్లుగానే "ఆ రసీదూ చిల్లరా తీసుకుని బండెక్కు. సెంట్రల్‌లో నన్ను కలువు. ఓ.కే." అంది మంజుల.

"ఓ.కే. మేడమ్!" అన్నాడతను.

మంజుల చకచకా తన కూపేవైపు వెళ్ళిపోయింది.

"ఎవరోయ్ ఆమె? చాలా డబ్బున్నదానిలా వుంది. అడిగాడు టీ.సీ. రషీదు రాస్తూనే.

"మా నాన్నగారి ఫ్రెండ్ భార్య. పది కోట్లకు వుంటుందేమో. ఆమె మరిదిగారేనయ్యా మీ రైల్వేమంత్రి" అవకాశం దొరికిందని గిరాని కోశాడు.

రషీదు రాయటం ఆపి, ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"త్వరగా రాసివ్వు" అన్నాడతను.

"నీ కాలరు పట్టుకోవటం ఆమె చూసింది. నేను ప్రయాణీకులతో అసభ్యంగా ప్రవర్తిస్తున్నానని మరిదిగారైన మంత్రిగారితో చెప్పి ఉద్యోగం ఊడబీకిస్తుందేమోనని భయంగా వుందోయ్!" అన్నాడు టి.సి.

"నీకా గొడవలేకుండా నేను చూస్తానులేవయ్యా!" అంటూ రషీదూ, మిగిలిన చిల్లర అందుకున్నాడు. టి.సీ. బలవంతంచేసి వద్దంటున్నా వినకుండా అతనికి కాఫీ ఇప్పించాడు.

"నీ పేరేమిటన్నావ్" అడిగాడు టీ.సీ.

"కూపర్!" అన్నాడు.

"నీ అడ్రసు రాసివ్వవోయి. ఏదైనా అవసరముంటే వస్తాను" అన్నాడు టీ.సీ.

"ఇప్పుడమ్మగారు చూశారుగా. ఇంక మళ్ళీ ఇంటికి తీసుకుపోతుంది. నేనెక్కడ తిరుగుతానో, ఎప్పటికి మా వూరు చేరుతానో నాకే తెలీదు. అందువల్ల నీ అడ్రసు రాసివ్వు. ఇల్లుచేరాక ఉత్తరం రాస్తాను" అన్నాడు కూపర్.

టి.సీ. అడ్రసు రాసిచ్చాడు.

రైలు కదలబోయింది.

కూపర్ స్లీపర్ కంపార్టుమెంటులో కెక్కి పడు

కున్నాడు.

మంజుల డోర్ మూసి లాక్ చేసి లైటు వెలిగించింది. డ్రెస్ కెదురుగా కంపార్టుమెంట్ కు బిగించివున్న పెద్ద అద్దంలో మొఖం చూచుకొంది. నల్లటి, ఎత్తైన నొక్కుల జుట్టు, విశాలమైన నుదురు, పెద్ద పెద్ద కళ్ళు, చక్కటి ముక్కు, చిన్ననోరు, బుల్లిగడ్డం, అన్నీ అందంగానే కనుపించాయి. కాకపోతే కళ్ళకింద నల్ల చారలున్నాయి. అవే తన వయసును పట్టిస్తున్నాయి.

పంటచేనులా ఒంటినిండా వుంది యవ్వనం. కాని భర్త ముసలిపీనుగు. అతనికి కావలసినంత డబ్బుంది. మంజుల సుఖంకోసం వెనకా ముందూ చూడకుండా ఎంతయినా ఖర్చుపెట్టే తెగింపు వుంది. ఆమెకు కావలసింది అదిగాదు. తన అందాన్ని జుర్రుకోగల మగవీరుడు కావాలి. ఆ అనుభవం తీపి, ఆమెకు పెళ్ళికాక ముందు తెలుసు. పెళ్ళయ్యాక అంతస్తుకి భయపడి, ఆస్తి పోతుందన్న కలవరంతో కోరికలకు పగ్గాలు వేసుకుని బ్రతుకుతోంది.

మంజులకు అంతకుముందు తను డబ్బిచ్చి టిక్కెట్ కొనిచ్చిన కుర్రాడు గుర్తొచ్చాడు. అందంగా లేకున్నా బలంగా వున్నాడనుకుంది. అతన్ని రెండు దినాలు, అంటే భర్త మద్రాసులో దిగేదాకా హాయిగా వాడుకోవాలి. అతని పేరడగనందుకు నొచ్చుకుంది. అలాగే తన పేరూ అతనికి చెప్పలేదు. మద్రాసులో దిగాక అతను కనిపిస్తాడో లేదోనన్న అనుమానం వేధించింది.

అతన్ని తలచుకుంటుంటే నిద్రరాలేదు. బండి ఆగగానే వెళ్ళి కూపేలోకి పిల్చుకొచ్చుకుందామా అన్నంత తపన పుట్టింది మంజులకు. ఎవరన్నా చూస్తారేమోనన్న భయంతో ఆ ప్రయత్నం విరమించుకుంది.

సూట్ కేస్ లోంచి ఒక ఇంగ్లీషు పాకెట్ బుక్ తీసి చదువసాగింది. దానిలోని వింత వింత సీన్లు తలచుకొని, వాటిల్లోని వ్యక్తి అమ్మాయి తనుగానే ఊహించుకుంటూ, మెల్లగా మత్తు నిద్రలో కొరిగిపోయింది మంజుల.

2

మెయిల్ మద్రాసు సెంట్రల్ లో ఆగింది.

మంజుల క్రిందకు దిగింది.

“గుడ్ మార్నింగ్!” వెనుకనుంచి ఎవరో విష్ చేశారు. తల త్రిప్పి చూసింది. అతనే! నిలబడి వున్నాడు. గుబురు గడ్డం, మాసిపోయిన పాంటు, చొక్కా, చిరిగిపోయిన కాన్వాసు బూట్లు. చొక్కా బొత్తాలు ఊడిపోయి వున్నాయి. అందులోంచి వెడల్పాటి ఛాతీ అందంగా కనిపించింది.

“మార్నింగ్!” అంది మంజుల.

“థ్యాంక్స్! మీరు ఆదుకోకుంటే నన్నతను జయిలుకు పంపేవాడు. మీరు ఇచ్చిన వంద రూపాయల్లో టిక్కెట్ పోను, మిగిలిన చిల్లరిదిగోనండి” అన్నాడు అతను.

“నువ్వేం ఖర్చు పెట్టుకోలేదా?”

“మీరు చెప్పలేదుగా?”

“సారీ! ఆ డబ్బు నీకే. ఉంచుకో!”

“నాకొద్దు! అలా తీసుకోవడం నాకుపడదు. మీ సామాను తెచ్చి టాక్సీలో పెడతాను. రెండు రూపాయిలివ్వండి. చాలు!” అన్నాడు అతను.

“నీ పేరు?” అడిగింది మంజుల.

“కూపర్!” చెప్పాడతను.

“ఏం చేస్తుంటావ్?”

“ఏం చేస్తానో నాకే తెలీదు. నాకు తిని తిరగడం తప్ప మరేమీ తెలీదు.”

"కారు డ్రైవింగ్ తెలుసా?"

"తెలుసు. మీకు కారుందా?"

"ఒకటి కాదు! ఇక్కడే మూడు కార్లున్నాయి. ఒక డ్రైవరు వున్నాడు. అతనికీమధ్య ఒంట్లో బాగుండటం లేదు. నీకు వేరే ఎక్కడా పని దొరకదనుకుంటే వచ్చి చేరు. నెలకు నూట పాతిక రూపాయలిస్తారు జీతం. భోజనం వగైరా పెడతారు" అంది మంజుల.

"థాంక్స్! మేడమ్ మీరు అనవసరమైన శ్రమ తీసుకుంటున్నారేమో?" అడిగాడు కూపర్.

"నో! అలాంటిదేమీ లేదు. నిన్ను చూస్తే మంచి వాడిలా కనుపిస్తున్నావ్. అందుకే నేమో సాయం చెయ్యాలనిపిస్తూంది" అంది మంజుల.

"అయితే మిమ్మల్ని ఎప్పుడు ఎక్కడ కలుసుకోవాలో చెప్పండి" అడిగాడు కూపర్.

"నీకు హోటల్ ఓల్గా తెలుసా?" అడిగింది మంజుల.

"విన్నాను."

"మౌంట్ రోడ్ లో వుంది. పదిగంటల ప్రాంతంలో రా. రిసెప్షన్ లో మిసెస్ డాల్మియా అని అడుగు. రూం నెంబరు చెపుతారు. తిన్నగా వచ్చెయ్యి. ఈలోగా కారు హోటల్ కు తెప్పిస్తాను" అంది మంజుల.

"థాంక్స్! ఈ డబ్బు..." అంటూ అందివ్వబోయాడు కూపర్.

"నీ దగ్గరే వుంచుకో. కావాల్సింది ఖర్చు పెట్టుకో. ముందు ఒక జత మంచి బట్టలు కట్టుకో. ఎక్కడన్నా చిన్న హోటల్ లో రూం తీసుకుని స్నానం చేసి శుభ్రంగా తయారై ఆ తర్వాతే రా ఓల్గాకు" అంది మంజుల.

"అలాగే మేడమ్!" తలూపుకుని అన్నాడు కూపర్.

మంజుల టాక్సీ ఎక్కి "పోనీ" అంది.

టాక్సీ ముందుకు సాగిపోయింది. కూపర్ చూస్తూ నిలుచున్నాడు.

హోటల్ ఓలాలో మంజులకు మంచి పేరుంది. ఆమె ఎప్పుడు మద్రాసు వచ్చినా అక్కడే దిగుతూంటుంది. ఆ హోటల్లో మేజర్ షేర్స్ ఆమె భర్తకున్నాయి. ఆమె బసచేసిన కొన్నిరోజులు అందరూ భయంభయంగా పని చేస్తుంటారు.

టాక్సీ రిసెప్షన్ వద్ద ఆగింది. మంజుల దిగింది. కౌంటర్లో వున్న వ్యక్తి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

అతన్ని చూసి నవ్వి తిన్నగా వెళ్ళిపోయింది ఎలివేటర్ వైపు మంజుల. ప్రొప్రయిటర్ కోసం ఏడో అంతస్తులో ఒక ఫ్లాట్ ఎప్పుడూ ఖాళీగా వుంచి పెడతారు. రెండు బెడ్ రూంలు, ఒక హాలు, అటాచ్డ్ బాత్ రూంలు, లేవెట్రీలు, వున్నాయి. విండో దగ్గర కుర్చీ వేసుకుని కూర్చుంటే దాదాపు మద్రాసు నగరమంతా కనుపిస్తూ వుంటుంది. ఆ గదంటే మంజులకు చాలా ఇష్టం.

స్నానపానాదులు ముగించుకొని, డ్రెస్ చేసుకుంది మంజుల. బాయ్ తెచ్చిన టిఫిను తిని సోఫాలో కూర్చుంది. ప్రక్కనేవున్న వెడల్పాటి రోడ్ లో రకరకాల కార్లు పరుగెడుతున్నాయి. వాటిమీద ఎంత ప్రయత్నించినా ఆమె దృష్టి నిలబడలేదు. ఆమెకు కూపర్ గుర్తుకు రాసాగాడు.

అంతలోనే ఆమెకు అనేక రకాల అనుమానాలు కలగసాగాయి. ఓమారు చనువిచ్చాక, ఇలాంటివాళ్ళు తనపై అధికారం చెలాయించటానికి ప్రయత్నించటమో, లేదా అదేపనిగా డబ్బు ఇవ్వమని అడగటమో, ఇవ్వకుంటే పదిమందికీ చెప్పిఅల్లరిపెడతానని భయపెట్టడమో చేస్తుంటారు. అటువంటి పరిస్థితి మాత్రం తను రానివ్వదలచుకోలేదు.

మంజుల భర్త డాల్మియాకు ఎంత డబ్బుందో, అంత తెలివిగూడా వుంది. డబ్బై సంవత్సరాల వయసులో పెళ్ళాడాడు మంజులను. ఆమెను తను శారీరకంగా సుఖపెట్టలేనని తెలిసిగూడా ఆమె ఆకర్షణకు లొంగి, తట్టుకోలేక పెళ్ళాడాడు. ఆమె తన కోరికను తీర్చుకునేందుకు అడ్డమైన వాళ్ళకు శరీరాన్ని అప్పగించటం ఊహించి, అలా జరగకుండా వుండేందుకు ఏదైనా ఘట్టి కట్టుబాటు చెయ్యాలని, ఆలోచించసాగాడు. అతనికి మెరుపులాంటి ఆలోచన వచ్చింది. వెంటనే వీలునామా వ్రాశాడు. దాని ప్రకారం, మంజులకు, అతని తదనంతరం సగం ఆస్తి వస్తుంది. కానీ ఆమె మరే మగాడితోనన్నా సంబంధం పెట్టుకున్నట్లు ఋజువు అయితే, ఆమె వాటా మొత్తం దేశరక్షణ నిధికి చెందుతుంది. ఆ క్లాజు తెలుసుకొని మండిపడింది మంజుల. అతన్ని పెళ్ళాడేటప్పుడు చేసుకున్న ఊహాలన్నీ తారుమారయినందుకు విచారించింది.

అది మొదలు ఎవరైనా మగాళ్ళు మరీ దగ్గరగా వచ్చినా, చనువుగా ప్రవర్తించబోయినా బెదరిపోయేది. ఆ డబ్బూ, అది ఇచ్చే సుఖం, సెక్యూరిటీ అనుభవించడం మొదలెట్టాక, ఎలా అది లేకుండా బ్రతకాలో ఆమెకు అర్థంకాలేదు.

కూపర్ కుర్రవాడు. మంచి వయసు జోరులో వున్నాడు అతన్ని డ్రైవరుగా పెట్టుకోవాలి. రెండు దినాలు మాత్రమే. డాల్మియా వస్తాడు. అతను చూశాడంటే అనుమానిస్తాడు. కలకత్తాలో బంగళా కార్లు నడిపేవాళ్ళంతా ముసలి వెధవలే. ఈ రెండు దినాల్లో కూపర్ వద్ద పొందగలిగినంత శారీరక సుఖం పొందాలి. ఆ తర్వాత డబ్బిచ్చి పంపెయ్యాలి.

లేచి వెళ్ళి అద్దంలో చూచుకుంది. తనకుతనే ముద్దొచ్చే

ట్లుంది. ఇప్పుడు కూపర్ వస్తే... అనుకొని మురిసిపోయింది.

కార్నర్ స్టూల్ పైనున్న బ్లూ కలర్ ఫోన్ మ్రోగింది. మెల్లిగా వెళ్ళి రిసీవరు తీసుకుంది.

“హల్లో! నేను డాల్మియాగారి సెక్రెటరీని. ఢిల్లీనుండి మాట్లాడుతున్నాను” అంది ఆమ్మాయి అవతలవేపునుండి. ఆమెను మంజులకు తెలుసు. పేరు లీనా.

“యస్. లీనా నేను మంజులను. ఏమిటి విశేషాలు?” అడిగింది అక్కడే వున్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

“మీరాను సుఖంగా చేరారా?”

“ఆఁ!”

“మిస్టర్ డాల్మియా ఎల్లుండి రాత్రికి మద్రాసు వస్తామని చెప్పమన్నారు. ఆ మరుసటి దినం కార్లో ఊటీకీ వెళ్తారట. మిమ్మల్నికూడా పనులన్నీ ముగించుకుని సిద్ధంగా వుండమని చెప్పమన్నారు మేడమ్!”

“ఓ. కే. ఐవిల్ బి రెడీ!” అంది మంజుల.

“థాంక్స్!” అంటూ ఫోన్ కట్ చేసింది.

మంజులకు మద్రాసులో బంగళా వుంది. మామూలుగా దాన్ని ఉపయోగించరు. వచ్చినప్పుడు హోటల్లోనే మకాం పెడుతూంటుంది.

కానీ ఈ మారు బంగళాకు వెళ్ళామనిపించింది. కూపర్తో హోటల్లో గడపడం ప్రమాదం కొని తెచ్చుకోవడమవుతుందని ఆమెకు తెలుసు. ఎవరి కంటనన్నా తన రాసలీలలు పడితే, వాళ్ళు డాల్మియాకు ఆ సమాచారం అందిస్తారు. దాంతో అతను తనకు విడాకులిచ్చి పంపుతాడు.

బంగళాకు ఫోన్ చేసింది. పనివాడొక్కడే వుంటాడక్కడ, అతను పలికాడు. తను మరో గంటలో వస్తానని చెప్పి, రిసీవరు క్రేడిల్ పైన పడేసింది.

మనస్సులోనే కూపర్‌ను ఎలా లొంగదీసుకోవాలో, ఎలా అతని ద్వారా తన అవసరాలు తీర్చుకోవాలో ఆలోచించుకుంటూ కూర్చుంది మంజుల.

3

కాలింగ్ బెల్ గణగణ మంది.

మంజుల ద్వారం కేసి చూస్తూ "కమిన్" అంది.

తలుపు నెట్టుకుని లోనికొచ్చి మంజులకు దూరంగా నిలబడ్డాడు కూపర్.

చాక్‌లెట్ రంగు జీన్స్ ప్యాంటు, తెల్లషర్టు ఇన్ చేసుకొచ్చాడు. గడ్డం మాత్రం తీయలేదు.

మంజుల అతన్ని క్రిందినించి పైకి పరిశీలనగా చూసింది.

కూపర్ తన్నుతనే చూసుకుని తలొంచుకుని నిలబడ్డాడు.

"గుడ్! యూ ఆర్ రియలీ లాలీ!" అంది మంజుల.

"నన్ను అనవసరంగా పొగడుతున్నారు. మీ సాయానికి కృతజ్ఞుణ్ణి" అన్నాడు కూపర్.

"వద్దు! నాకు నువ్వు ఋణపడ్డావ్. అది తీర్చుకునే దారి చూపిస్తాను. తీర్చుకుంటావా?" అడిగింది మంజుల.

"తప్పకుండా! చెప్పండి మేడమ్!" అన్నాడు కూపర్ ఉత్సాహంగా.

"చెప్తాను కానీ చెప్పకుండానే, త్వరలోనే తెలుసుకుంటావ్. నా కిక్కడో బంగళా వుంది. వెళ్ళి చూసి రావాలనుకుంటున్నాను. నువ్వు క్రిందికెళ్ళి రిసెప్షనులో నా పేరు చెప్పు. ఒక కారు ఇస్తారు. దాన్ని తెచ్చి పోర్టికోలో వుంచు. నేను డ్రెస్ మార్చుకుని వస్తాను" అంది మంజుల.

"అలాగే!" అంటూ సెల్యూట్ చేసి గదిలోంచి

నిష్క్రమించాడు కూపర్.

మంజుల లేచి పసుపురంగు చీర, అదే రంగు స్లీవ్ లెస్ జాకెట్ తొడుక్కుంది. మాచ్‌గా హాండ్ బ్యాగ్, చెప్పులు వేసుకుంది. ముత్యాల నెక్లెసు మెళ్ళో వేసుకుని, అద్దంలో చూసుకుంది. తన అలంకరణ తీరు సక్రమంగా వుందా లేదాని రెండు నిముషాలు మౌనంగా ప్రశ్నించుకుంది మనస్సును. ఆ తర్వాత ఎలివేటర్ వేపు నడిచింది.

పోర్టికోలో తెల్లటి అంబాసిడర్ కారు ఆగివుంది. దాని ప్రక్కనే కూపర్ సిగరెట్ దమ్ము లాగుతూ కూర్చున్నాడు. మంజులను చూడగానే సిగరెట్ దూరంగా విసరి పారేశాడు. గబగబ వెళ్లి వెనుక తలుపు తీసి నిలబడ్డాడు. మంజుల మౌనంగా వెళ్లి కూర్చుంది. తలుపు మూసి, కారు ముందువైపునుండి తిరిగొచ్చి, స్టీరింగ్ వీల్ ముందు కూర్చుని స్టార్టు చేసాడు.

కారు సర్రున ముందుకు దూసుకుపోయింది.

కూపర్ రోడ్ కేసి చూడసాగాడు.

మంజుల కూపర్‌ని గమనిస్తూ, అతని వొంట్లో ఎంత శక్తి వుంటుందో, అతనిలోంచి తనెంత సుఖం త్రవ్వుకోవచ్చు ఆలోచించసాగింది.

కారు పూనమల్లి హైరోడ్ మీదుగా పోసాగింది.

"మిస్టర్ కూపర్!" పిలిచింది మంజుల.

"యస్. మేడమ్!" వెనక్కి తిరగకుండానే పలికాడు.

"చాలా స్పీడుగా పోతున్నట్లున్నావ్!"

"ఫరవాలేదు! నాకు బాగా అనుభవమైన పనే ఇది."

"నాకు ఆనందంగానే వుంటుంది ఐ లైక్ స్పీడ్!" అంది మంజుల క్రింద పెదవిని పంటితో కొరుకుతూ. ఆమె ముఖం కూపర్‌కు అద్దంలో కనుపించింది. చూడనట్లే నటించి డ్రైవ్ చెయ్యసాగాడు.

"గేట్ లో వెళ్ళు!" అంది మంజుల.

కారును సయ్యిమని కుడివేపుకు టర్న్ చేశాడు.

"ఆగో నెంబరు ముందాపు!" అంది మంజుల.

స్లో చేసి నెంబర్లు చూసుకుంటూ పోయాడు. ఆగో నెంబర్ 'ఔట్' గేటునుండి 'ఇన్' గేటుకు దగ్గర దగ్గర రెండు ఫర్లాంగుల దూరముంది. పెద్ద పెద్ద తలుపులు అడ్డంగా బిగించి వున్నాయి. హారన్ కొట్టాడు కూపర్.

ఔట్ హౌస్‌లోంచి ముసలి నౌకరు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి తలుపులు తెరిచాడు. కారు లోనికి పోనిచ్చాడు. వెనక సీట్లో వున్న మంజులకు చేతులెత్తి నమస్కరించాడు.

కారు అందమైన పూలచెట్ల మధ్యనుండి ఐదు నిముషాలు ప్రయాణించి పెద్ద పోర్టికోలో ఆగింది.

పోర్టికోకు ఎడంవేపు బంగళా వుంది. కుడివేపు స్విమ్మింగ్ పూల్ వుంది.

"ఇదే మా బంగళా!" అంది మంజుల.

"స్వర్గంలాగుంది! ఇంతే పెద్ద ఇల్లు నేను చూడలేదు మేడమ్!" అన్నాడు కూపర్ ఆశ్చర్యపోతూ.

"లోపల చూచి ఎలాగుందో చెప్పు. పై మెరుగులకే మైకంలో పడుతున్నావ్" అంది దిగి పైట కొంగు సర్దుకుంటూ.

ముసలి నౌకరు వగర్చుకుంటూ వచ్చి నిలబడ్డాడు.

"ఏం రంగయ్యా! బాగున్నావా?"

"బ్రహ్మాండంగా వున్నాను తల్లీ! మీరు, అయ్యగారు కలకాలం చల్లగా వుండాలి తల్లీ!" అన్నాడు రంగయ్య.

"ఇంతకూ మీ అమ్మాయి పెళ్ళి చేసావా?"

"చేశానమ్మా! మీరు పంపిన రెండువేలు రెండుకోట్లు

తల్లీ నాకు. చచ్చి నీ కడుపున పుడతాను'' అన్నాడు.

"నాకడుపున పుడతావా? ఈ జన్మకు సాధ్యంగాదు, మరో జన్మంటూ వుంటే చూద్దాం!'' అంది నవ్వుతూ మంజుల.

నాఖరుతో అంత సరదాగా, మనస్సు విప్పి మంజుల మాట్లాడడం అతనికి విచిత్రంగా తోచింది. ఆమెపైన అతనికి చాలా గౌరవ భావం ఏర్పడింది.

4

అంతకు రెండు దినాలముందు జరిగిన సంఘటన గుర్తొచ్చింది.

రాజమండ్రి సెంట్రల్ జెయిల్లోంచి విడుదలయినాక తనూ, రెడ్డీ, వారం రోజులు తిండికి మాడారు. చిన్నగా విజయవాడ చేరుకున్నారు. రెడ్డి ఎవరిదో పర్సు కొట్టేశాడు. దాంట్లో రెండొందలు కనుపించాయి. వెంటనే ఇద్దరూ హోటల్ ప్రశాంతిలో రూం తీసుకున్నారు. ప్రక్క రూంలో ఎవరో గోదావరిజిల్లా నాయుడు దిగాడు. ఆయనదగ్గర రెండు లక్షల రూపాయలదాకా కరెన్సీవున్న విషయం పసిగట్టాడు రెడ్డి. దాన్ని కాజెయ్యడానికి పథకం వేశారు. అతని గది రెండో అంతస్తులో వుంది.

రాత్రి రెండుగంటలప్పుడు ఇద్దరూ లేచి వెళ్ళారు. నాయుడుగారు గది తలుపులు లోపల్నుంచి మూసుకుని పడుకున్నాడు. ఆయన సాయంత్రందాకా పీకలవరకూ త్రాగి పడుకుంటాడని రూంబాయ్ చెప్పాడు. అందువల్ల ధైర్యంగా తలుపులు తెరచుకొని డబ్బు దొంగలించేందుకు పథకం వేసుకున్నారు.

ఇద్దరూ వెళ్ళి తమ దగ్గరున్న మారు తాళాల గుత్తిలోంచి, ఒక తాళం చెవితీసి తలుపు తెరిచారు. లోపలికి

అడుగట్టి చూడగానే మతులుపోయాయి. నాయుడుగారి కౌగిట్లో ఎవరో ఆడమనిషి వున్నట్లు కనుపించింది.

"ఎవరది?" పెద్దగా అరచాడు నాయుడు. అరుస్తూనే మంచం ప్రక్కనే టీపాయ్ పైనున్న టేబుల్ లైటు వెలిగించాడు. ఏం జరుగుతుందో అర్థం చేసుకొనే లోగానే ఆయన "దొంగ! దొంగ!" అంటూ పెద్దగా కేకలు పెట్టాడు.

రౌడీ ఉడాయించాడు. అతని వెంట తనూ పరుగెత్తాడు. మెట్లు దగ్గరకు చేరగానే రౌడీ క్రిందివేపు దిగసాగాడు, తను పైకెక్కాడు. మూడో అంతస్తు మొదట్లో, అతను, ఆరడుగుల ఆజానుబాహు విగ్రహం, రాతిబొమ్మలా నిలుచుని తన్ను పట్టుకున్నాడు.

"దొంగని క్రింద అరుస్తున్నారు! నువ్వేకదూ!" అడిగాడు.

అవునన్నట్లు తలూపేను.

"నా వెంట రా!" అంటూ ఆ అంతస్తులోవున్న అతని రూంకు పిల్చుకుని పోయాడు. గది తలుపులు లోపలనుండి గడియపెట్టి జరిగింది చెప్పమన్నాడు. తను చెప్పాడు. అంతా విని పోలీసులకు పట్టివ్వకుండా వుండేందుకు ప్రతిఫలంగా తనకో పని చేసిపెట్టమని అడిగాడు. అతని పేరు నాగేశ్వరరావు.

సూట్ కేస్ లోంచి ఒక ఫోటో లాగి అందించి, అందులో వున్న అమ్మాయితో అక్రమ సంబంధం వున్నట్లుగా ఒక్క ఫోటో సంపాదించి ఇవ్వగలిగితే ఐదువేలు డబ్బిస్తానన్నాడు. ఆమె ఎవరయిందీ, ఎక్కడ కలుసుకోవలసిందీ, ఎలా ఫోటో తీసుకోవలసిందీ అన్నీ అతనే చెప్పాడు. చిన్న ఆటోమేటిక్ కెమెరా కూడా సప్లయి చేశాడు.

ఆ పనిమీదనే బయలుదేరాడు మద్రాసుకు. కాకతాళీ

యంగా తనెవర్ని మద్రాసు వెళ్ళి కలుసుకోవాలో ఆమే విజయవాడలో ప్రత్యక్షమై తనకుతానే వచ్చి పరిచయం చేసుకుంది. తన పని సులభంగా అయిపోతుందన్న నమ్మకం ఏర్పడింది కూపర్‌కు. ఆ పని పూర్తి చేసుకుని ఆ కెమెరా నాగేశ్వరరావు మొఖాన కొట్టి, ఐదువేలు అందుకొని మళ్ళీ గెడ్డిని వెతుక్కుంటూ వెళ్ళాలనుకున్నాడు.

నాగేశ్వరరావు మంజులను గురించి చాలా కథలు చెప్పాడు. అతను చెప్పిన దానికీ, తను చూస్తున్నదానికీ ఏ విధమైన సంబంధం కనుపించటం లేదు.

కూపర్ సందిగ్ధంలో పడ్డాడు. మంజుల తన్ను ఆదరించింది. ఆమెను మోసం చెయ్యడానికి మనస్కరించలేదు. అలాగని నాగేశ్వరరావుకు ఎదురు తిరిగి మళ్ళీ జైలుకు పోవడం కూడా ఇష్టం లేదు.

హాల్లోకి అడుగు పెట్టింది మంజుల. ఆమె వెంటనే కూపర్ లోనికి వెళ్ళాడు. విశాలమైన హాల్లో ఖరీదైన తివాసీలు, కర్టెన్లు, సోఫా సెట్‌లు కనుపించాయి. ఎటూ చూసినా లక్ష్మి తాండవం చేస్తున్నట్లు వుంది.

మంజుల బంగళా అంతా చూపించి, చివరకు బెడ్‌రూం తలుపు తెరచింది.

కూపర్ వెలుపలే నిలబడ్డాడు.

మంజుల లోనికి రమ్మని పిలిచింది.

కూపర్ వెళ్ళాడు లోనికి.

గది మధ్యగా పెద్ద రౌండ్ కాట్ వుంది. దానిపైన అడుగు ఎత్తున్న ఫోమ్ బెడ్ వుంది. సీలింగు నుంచి అందంగా వ్రేలాడుతూ దాన్ని చుట్టూకుంటూ జారిన మస్కిటో కర్టెన్.

"ఎలాగుందిది?" అడిగింది మంజుల.

"చాలా బాగుంది మేడమ్!" అన్నాడు కూపర్.

"అలా కూర్చొనుండు. బాత్ రూంకు వెళ్లివస్తాను" అంటూ ఫ్లష్ డోర్ నెట్టుకుని లోనికి వెళ్లింది.

కూపర్ ఆమె వెళ్ళగానే, జేబులోంచి కెమెరా తీసి మంచం ప్రక్కనున్న టీపాయ్ పైన పెట్టాడు. దాన్ని క్లిక్ చేసేందుకున్న సన్నటి వైరును మంచం క్రిందకు నెట్టాడు. మంజుల తిరిగి రాగానే ఆమెను మంచంపైన తోసి, తను పైనపడి, కాలితో స్విచ్ నొక్కితే చాలు. ఫొటో ఎక్స్‌పోజ్ అవుతుంది. దాంతో తన పని తీరి పోతుంది.

బాత్ రూం డోర్ తెరచుకుంది. మంజుల వెలుపలి కొచ్చింది.

ఆమెకేసి చూశాడు కూపర్. జాకెట్ తీసేసింది. టవల్‌తో మెడ రొమ్ముల పైభాగం తుడుచుకుంటూ వచ్చి టవల్ దూరంగా విసిరింది. వెనుకనున్న కిటికీలోంచి పడుతున్న వెలుతురు కడ్డంగా ఆమె నిలబడి వుండడంతో, ఆమె శరీరంలోని వొంపులు అందంగా కనుపించాయి.

కూపర్ కుర్చీలోంచి లేచి రకున ఆమెవైపు రెండడుగులు వేసి, రెండు చేతుల్తో బలంగా కౌగలించుకున్నాడు. ఆమె పెనుగులాడ లేదు. మంచంపైకి లాక్కొచ్చాడు. ఆమెను తోసి తను పైన పడ్డాడు. ఆమె ముఖాన్ని తన ముఖంపైకి లాక్కుని, టీపాయ్‌వైపు త్రిప్పాడు. నేలపైన ఆనుతున్న కుడికాలుతో తడుముకొని స్విచ్ నొక్కాడు.

ఆదే క్షణంలో బెడ్ రూం తలుపులు తెరచుకున్నాయి.

కూపర్ మంజులను వదిలేసి దూరంగా వచ్చాడు.

రంగయ్య గుమ్మంలోనే నిలబడ్డాడు కాఫీ కప్పులతో.

మంజులకు కోపం వచ్చింది.

"రంగయ్యా!" అరచింది.

"అమ్మా! కాఫీ తెచ్చాను" అన్నాడు.

"ఎవరు తెమ్మన్నారు?"

"నేనే తెచ్చాను" అన్నాడు.

"ఇక్కడికెందుకొచ్చావ్?"

"బుద్ధి తక్కువయిందమ్మా! క్షమించండి ఇకమీదట రాను" అంటూ కాఫీ కప్పులు టేబుల్ పైన పెట్టాడు. మంజుల లేచివెళ్ళి వాష్ బేసిన్ వైపు నడచింది.

అదే అదనుగా కూపర్, తన కెమెరా తీసి జేబులో వేసుకున్నాడు. దాన్ని రంగయ్య గమనించాడు. కూపర్ కాఫీకూడా తీసుకోకుండా క్రిందికి దిగి వెళ్ళిపోయాడు. రంగయ్యకు తన యజమానురాలు అలా ఎవరితోనో ఆనందించడం వింతగానూ, విచిత్రంగానూ వుంది. అతనికి తెలిసిన ఈ పదేళ్ళలో ఆమె ఎవరినీ బంగళాకు తీసుకురాలేదు.

"రంగయ్యా!" పిలిచింది మంజుల.

"అమ్మా!" పలికాడు.

"నువ్వు చూసింది మర్చిపో! ఈ విషయం మూడో మనిషికి తెలియకూడదు. ముఖ్యంగా అయ్యగారికి. అర్థమయిందా?" అడిగింది కప్పు తీసుకుంటూ.

"తెలిసిందమ్మా!" భయపడుతూ అన్నాడు.

"అతనేడీ!" అడిగింది.

"దిగి కిందకి వెళ్ళారమ్మా!" చెప్పాడు రంగయ్య.

కాఫీ త్రాగింది. మనస్సు వికలమైపోయింది. కూపర్ తన్ను అర్థం చేసుకున్నందుకూ, తన అవసరాలు గుర్తించి నందుకూ ఆనందించింది. పానకంలో పుడకలా రంగయ్యా రాకుంటే... ఈపాటికి తన మనస్సు వదిలిపోయి వుండేది. అంత భయంగా, దూరంగా వుండే కూపర్ ఒక్కమారు అలా పైకి ఎలా దూకగలిగాడో అంతుబట్టలేదు. కావాలనే బాత్ రూంలో తను జాకెట్ తీసిపారేసింది. తన అందం

పైన, ఆకగ్గణాశకిపైన తనకు క్రొత్తనమ్మకం పుట్టు కొచ్చింది.

కూపర్‌ని పైకిరమ్మని కబురుచేద్దామనుకుంది. కానీ అతను భయపడి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ భయం చిన్నగా పోగొట్టాలి. అతనిముందు తను సిగ్గువిడిచి తన అవసరాలు చెప్పను మనసొప్పలేదు.

నీట్‌గా డ్రెస్ చేసుకుని తయారయింది. రాత్రికి తను పడుకోటానికి రావచ్చనీ, బెడ్‌రూం అంతా క్లీన్ చేసి ఉంచమనీ, పాలు, పండ్లు, విస్కీ అన్నీ తెచ్చి ఉంచమనీ రంగయ్యకు చెప్పి, డబ్బిచ్చి క్రిందకు దిగింది.

కారులో స్టీరింగుముందు కూర్చుని వున్నాడు కూపర్.

మంజులవచ్చి బ్యాక్‌డోర్ తెరచుకుని ఎక్కికూర్చుంది.

కారు స్టార్టయింది.

ఇద్దరూ మౌనంగా కూర్చున్నారు.

"కూపర్!" పిలిచింది మంజుల.

"మేడమ్!" పలికాడు.

"మా రంగయ్యకు నేనంటే ప్రాణం. స్వంతకూతురిలా చూస్తాడు."

"క్షమించండి మేడమ్! పశువులా ప్రవర్తించాను. అతనిముందు మీరు తల వొంచుకునే పరిస్థితి తెచ్చాను. నాకు తెలీకుండానే తొందరపడిపోయాను. అందుకు సిగ్గు పడుతున్నాను. మిమ్మల్ని హోటల్‌లో వదిలేసి నేను వెళ్ళిపోదలచుకున్నాను" అన్నాడు కూపర్.

"ఎక్కడికి?"

"తెలీదు!"

"నేను నిన్నేమీ అనలేదుగా?"

"అనలేదు! కానీ సాయంచేసిని వాళ్ళకు నేనుచూపించే కృతజ్ఞత ఇదని తెలిశాక నాకు మీముందు నిలబడడం

కూడా బాధగావుంది. అందుకే దూరంగా వెళ్ళిపోవాలని అనుకుంటున్నాను" అన్నాడు కూపర్.

మంజులకు అతని మనస్తత్వం ఏమిటో అర్థమయినట్లు లేదు. అతన్ని ఎలా సమాధానపరచాలో అర్థం కాలేదు.

"నేను ఇంకా రెండు దినాలు ఉంటాను. మావారు వస్తారు. రాగానే ఊటీకి వెళ్తాం. అందాకావుండు. ఆ తర్వాత ఎక్కడన్నా ఉద్యోగం నేనే చెప్పి ఇప్పిస్తాను. జరిగిందేదో పెద్ద నేరమని ఊహించుకొని నువ్వు బాధపడకు. రంగయ్య చాలా మంచివాడు" అంది చూచాయగా తన అభిప్రాయాలు తెలుపుతూ.

కూపర్ మాట్లాడలేదు.

హోటల్ రాగానే మంజుల దిగి వెళ్ళిపోయింది.

5

కారు రిసెప్షనుముందు పార్క్ చేసి, ఇగ్నిషన్ కీ అందించాడు కౌంటరులో. వెనక్కి తిరిగి చూడగానే నల్ల సూట్‌లోవున్న నాగేశ్వరరావు కనుపించాడు. కూపర్‌ను చూచి నవ్వాడతను. దగ్గరకు రమ్మన్నట్లు సైగ చేశాడు.

కూపర్ మెల్లగా వెళ్ళి నాగేశ్వరరావు దగ్గరగా నిలబడ్డాడు.

"మీరా?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా కూపర్.

"ఆఁ! నేనే! నీకోసం ప్రొద్దుట్నుంచి పడిగాపులు పడుతున్నాను."

"నేనిక్కడుంటానని ఎలా తెలుసు?"

"అంతమాత్రం తెలుసుకోలేని వాడ్ని, నిన్నెలా పసిగట్టానంటావ్?"

"ఏమని?"

"జైయిలుపక్షివని..."

ఆమాట వినగానే కంగారుపడ్డాడు కూపర్.

"ఇక్కడొద్దు! అలా బయటికెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం?" అన్నాడు రావుతో.

"సరే! పద!" అంటూ ముందుకు నడిచాడు రావు.

ఇద్దరూ రావు కారెక్కి "ఆరామ్ ఖుషీ"కి చేరుకున్నారు. చిన్న రూంలో జొరబడ్డారు.

"చెప్పు ఏమయింది?" అడిగాడు రావు కూర్చోగానే.

"చెప్తాను! అంత నీచమైనపని నన్నెందుకు చెయ్యమన్నావ్. దానివల్ల నీకేంలాభం? చెప్పాలి నువ్వు. ఆ తర్వాత వివరంగా జరిగింది చెప్తాను" అన్నాడు కూపర్.

"నేను జైయిలుకు పోకుండా తప్పించుకుంటాను. నిన్ను జెయిలుకు పంపకుండా ఉంటాను. అంతే!" అన్నాడు రావు కోపంగా.

"కాస్త వివరంగా చెప్పు!" అడిగాడు కూపర్.

"చెప్పను. ఆ వివరాలతో నీకు పనిలేదు. నీకేవిధమైన ఆపదరాదు. నీ కిస్తానన్న డబ్బు తెచ్చాను. ఆ కెమెరా ఇచ్చెయ్యి. డబ్బుతీసుకో!" అన్నాడు రావు దగ్గరున్న బాండ్ కేసి తీసి టేబుల్ పైన పెడుతూ.

"నాకు డబ్బు అంత ముఖ్యంకాదు!" అన్నాడు కూపర్.

"పోనీ నీ స్వేచ్ఛ, స్వాతంత్ర్యమన్నా ముఖ్యమా?" అడిగాడు రావు.

"ముఖ్యమే!"

"అయితే నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి" అన్నాడు రావు.

కూపర్ కు పరిస్థితి అర్థమయింది. తన్ను నాలుగువేపుల నుండి బంధించివేశాడు. తప్పుకు నేహారిగానీ, ఎదురుతిరిగే అవకాశంగానీ లేవని అర్థమయింది. పాంటుజేబులోంచి కెమెరాతీసి అందించాడు.

"ఫిల్మ్ ఎక్స్‌పోజ్ చేశావా? ఇచ్చింది ఇచ్చినట్లే తిరిగి ఇస్తున్నావా?" అడిగాడు అందుకుంటూ.

"డెవలప్ చేయించుకుని చూడు" అన్నాడు కూపర్.

"నీ డబ్బు కూడా ఆ తర్వాతే ఇస్తాను" అన్నాడు కెమెరా బాక్స్‌లో పెట్టుకుంటూ.

"అలాగే! ఆ తర్వాత పిచ్చిపిచ్చి వేషాలు వేశావంటే నిన్నేంచేస్తానో నాకే తెలీదు! జాగ్రత్త!" అన్నాడు కూపర్.

"నేనెప్పుడు జాగ్రత్తగానే ఉంటాను. ప్రస్తుతానికి వంద ఉంచుకో" అంటూ డబ్బిచ్చి, వెళ్తున్నానని చెప్పకుండానే వెళ్ళిపోయాడు రావు.

బేరరొచ్చాక బిరియానీ ఆర్డరు చేసి కూర్చున్నాడు కూపర్.

ఈ రావుకు మంజులకు అసలువున్న సంబంధమేమయి వుంటుందాని ఆలోచించాడు. అంతుబట్టలేదు. ఆమెను బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యటానికి ఆ ఫోటో ఉపయోగిస్తాడేమోననిపించింది. తనకామె చేసిన సాయానికి, చూపించిన సానుభూతికి, ఆమెపట్ల కృతఘ్నుడిగా మారిపోవడం అన్యాయమనిపించింది.

అలా అనిపించగానే మనస్సు తేలికపడింది. బేరరు తెచ్చిన బిరియానీ పూర్తిగాతిని, రెండుకప్పుల టీ త్రాగి గోల్డ్ ఫ్లాక్ సిగరెట్ పాకెట్ కొనుక్కుని వెలుపలికొచ్చాడు. మెల్లగా హోటల్ ఓల్గాకు నడవసాగాడు.

గెడ్డి గుర్తువచ్చాడు. అతనుంటే ఇలాంటి సందిగ్ధ సమయాల్లో తన కర్తవ్యమేమిటో చెప్పేవాడు. అతనికర్మ బాగుండక ఆదినం మెట్లమీదుగా క్రిందికి దిగివెళ్ళాడు. పోలీసులకు చిక్కాడు. లేకుంటే అక్కడే రావునుచితక దన్ని బయటపడేవాళ్ళు ఇద్దరూ. తను అనవసరంగా ఈ

రావుగాడి ఉచ్చులో తగులుకున్నట్లయింది.

హోటల్ ఆవరణలో అడుగుపెట్టాడు కూపర్.

అక్కడున్న కార్లలో అతనికి నల్ల ఫియట్ కారు కొట్టొచ్చినట్లు కనిపించింది. నెంబరు చూశాడు. అది రావుగాడిదే. అంతకుముందు డాంట్లోనే షికారికి తీసు కెళ్ళాడు. అంటే అప్పుడే ఫిలిమ్ డెవలప్ చేయించుకుని వచ్చాడన్న మాట. మంజులను కలుసుకోనేందుకే అతను వచ్చివుంటాడని సులభంగానే ఊహించాడు.

రావు ఏం మాట్లాడుతున్నాడో వినాలన్న కుతూహలం కలిగింది కూపర్‌కు. వడివడిగా వెళ్ళి ఎలివేటర్ ఎక్కి మంజుల ఫ్లాట్ చేరుకున్నాడు.

ఖాళీ కప్పులతో ఎదురొచ్చాడు హోటల్ బాయ్.

"ఎవరున్నారు లోపల? అమ్మగారు ఒక్కతే వుందా?" అడిగాడు కూపర్.

"ఇంకెవరో వున్నారు" అన్నాడు బాయ్.

"ఆడా? మగా?"

"మగే!"

"నువ్వెళ్ళు!" అని బాయ్‌కి చెప్పి, కూపర్ గుమ్మం వద్దకు చేరాడు. లోనికి వెళ్ళటమా, మానటమా అన్న సందిగ్ధంలో పడ్డాడు. రావు లోపలుండగా తను వెళ్ళడం అంత మంచిదికాదన్న అభిప్రాయం కలిగింది. వెలుపలే నిలుచున్నాడు.

పది నిముషాలు గడిచాయి.

కూపర్ రెండు సిగరెట్లు తగలబెట్టాడు.

తలుపులు తెరచుకున్నాయి. రావు వెలుపలికొచ్చి నిలబడ్డాడు. స్ప్రింగ్ డోర్ దానంతటదే మూసుకుంది.

"ఇక్కడున్నావేం?" అడిగాడు రావు.

"నీ కోసమే!"

"ఎందుకు?"

"ఆ ఫిలిమ్ చూశాక డబ్బిస్తానన్నావ్ గదా?" గుర్తు చేశాడు కూపర్.

"అవును" అన్నాడు రావు.

"చూశావుగా? డబ్బివ్వు."

"ఇస్తాను! కానీ ఇవాళ కాదు. రేపు ఇదే టయిమ్‌కు ఇక్కడకు రా" అన్నాడు రావు.

"ప్రింట్ బాగా వచ్చిందా?"

"ఎక్సలెంట్‌గా వుంది!" అంటూ వెనక్కి చూడకుండా వెళ్ళిపోయాడు రావు.

6

అతను వెళ్ళాక తలుపు తోసుకుని లోనికి వెళ్ళాడు. హాలు మధ్యగానున్న మంచంపైన బోరగింతలా పడుకుని దిండులో తల దూర్చుకుని వెక్కిళ్ళు పెట్టి ఏడుస్తున్న మంజుల కనుపించగానే అవాక్కయిపోయాడు కూపర్.

మంచందగ్గర కెళ్ళి నిలబడ్డాడు కూపర్.

"మేడమ్! మేడమ్!" పిలిచాడు కూపర్.

మంజుల తక్కున లేచి కూర్చుంది. ఎదురుగా నిలబడ్డ కూపర్‌ని చూసి "నువ్వా! గోగ్! గెటవుట్ ఫ్రం హియర్!" అరచింది పెద్దగా.

"మేడమ్!" విస్తుపోతూ వెనక్కి అడుగువేశాడు.

"వెళ్ళిపో! లేకుంటే నిన్నేం చేస్తానో నాకు తెలీదు! వెళ్ళు! అరచింది మంజుల.

"మేడమ్! జరిగింది చెప్పనివ్వండి. నన్ను అపార్థం చేసుకోకండి!" అంటూ అడుగు ముందుకు వేశాడు.

"నేనేం వినను. వెళ్ళిపో. వెళ్ళకుంటే రివాల్వరుతో కాల్చిపారేస్తాను. గెటవుట్!" సింహంలా గర్జించింది మంజుల.

కూపర్ ఆమె పరిస్థితి అర్థం చేసుకున్నాడు. ఆమె శాంతిస్తే తప్ప తను చెప్పేది వినదన్న విషయం తెలిసొచ్చాక అక్కడే నిలబడి ఆమె కోపాన్ని పెంచడం మంచిదికాదని, తలొంచుకుని వెలుపలకొచ్చేశాడు.

రావుగాడ్ని పట్టుకుని చితకతంతామనుకుంటుంది.

గుమ్మం వారగా కూర్చున్నాడు సిగరెట్ త్రాగుతూ. అలాగే గంటసేపు కూర్చున్నాడు.

తలుపు తెరచుకుంది.

కూపర్ లేచి నిలుచున్నాడు.

మంజుల వెలుపలికొచ్చింది. కూపర్‌ని చూసి "నువ్విక్కడే వున్నావా?" అడిగింది.

బదులు చెప్పకుండా నిలుచున్నాడు కూపర్.

"క్రిందికి పద!" అంది మంజుల.

కూపర్ ముందు దిగాడు మెట్లు. మంజుల అతన్ని అనుసరించింది. ఇద్దరూ కారెక్కారు.

"మెరీనా బీచ్‌కు పోనీ!" అంది వెనక కూర్చుని.

కూపర్ కారు ఆక్సిలేటరు నొక్కాడు. పదిహేను నిముషాల్లో మెరీనా బీచ్ చేరింది. ఇద్దరూ దిగి కాంటీన్ వేపు నడిచారు.

బాయ్‌కి టీ తెమ్మని చెప్పి పంపింది.

"ఆ రావును నీకెలా తెలుసు!" అడిగింది మంజుల.

ఆ ప్రశ్నకోసమే ఎదురుచూస్తున్న కూపర్ జరిగిందంతా పూసగ్రుచ్చినట్లు చెప్పాడు. కానీ తను జెయిలు నుండి విముదలయి వచ్చిన విషయం మాత్రం చెప్పలేదు.

"నీ ఫ్రెండు ఏమయినాడు?"

"తెలీదు మేడమ్!"

"అయితే నువ్వు నా కోసం వెతుక్కుంటూ వున్నావన్న మాట."

"లేదు! మద్రాసు వచ్చాక చూడాలనుకున్నాను. కానీ విధి విచిత్రమైంది. అదే నన్ను మీ వద్దకు చేర్చింది. ఇంతకూ ఈ రావెవరు?"

"ఇతను మాకు జనరల్ మేనేజర్. ఈ ఊళ్ళో మాకున్న వ్యవహారాలన్నీ చూస్తుంటాడు. నాకు డాల్మియాతో పెళ్ళి ఇతనే జరిపించాడు" అంది మంజుల.

"నన్ను అలాంటి ఫోటోలో తెమ్మని ఎందుకు చెప్పాడు?"

"నన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యటానికి. మా పేరుపయోగించి దాదాపు పది లక్షల రూపాయలు అప్పు తెచ్చి రేసుల్లో పోశాడు. అంతా పోయింది. అప్పిచ్చిన వాళ్ళు అతన్ని ఒత్తిడి చేస్తున్నారు డబ్బుకోసం. ఇప్పుడా అప్పులన్నీ నన్ను తీర్చమంటున్నాడు. లేకుంటే ఆ ఫోటో నా భర్తకు పంపి, నన్ను అతన్నుండి విడదీస్తానని బెదిరిస్తున్నాడు" అంది మంజుల.

"మీరేం చేద్దామనుకుంటున్నారు?"

"ఏమీ తోచడంలేదు. అతను అడిగినట్లు డబ్బిస్తే నా భర్తకు జవాబు చెప్పుకోవాలి. అంత మొత్తం పాడు చేశానంటే నమ్మడు. ఇవ్వకుంటే ఆ ఫోటోలు పంపి నన్ను బజారు కీడుస్తాడు రావు" అంది మంజుల.

"సారీ! మేడమ్! ఇందులో ఇంత పెద్ద తిరకాసుందంటే అతనికి ఆ ఫోటోలు ఇచ్చేవాణ్ణి కాదు! బుద్ధి గడ్డితినింది. మీకు అతనివల్ల అన్యాయం జరగడం నేను సహించలేను. నా ప్రాణాలైనా ఇచ్చి కాపాడుతాను" అన్నాడు కూపర్.

"నన్ను కాపాడాలని ఎందుకనిపిస్తూంది?"

"ఏమో? నాకే తెలీదు. మంచి వాళ్ళకు మంచి చెయ్యడం చెడ్డవాడికి మంచిదని నా ఫ్రెండు రెడ్డి పదే పదే చెప్తుంటాడు. అతని మాటంటే నాకు చాలా గురి.

ఇలాంటి సమయంలో అతనుకూడా వుండివుంటే ఈ రావు గాడి ఎముకలు లెక్కపెట్టి ఆ సముద్రంలో పారేసేవాణ్ణి" అన్నాడు కూపర్.

"నువ్వేం తొందరపడవద్దు! నన్ను బాగా ఆలోచించుకోనీ! మోసాన్ని మోసంతోనే జయించాలి!" అంది మంజుల.

"అవును. మీరేం చెయ్యమంటే అదిచేస్తాను. నన్ను నమ్మండి" అన్నాడు కూపర్.

బాయ్ టీ తెచ్చిపెట్టాడు.

మంజులకు సంతోషంగా వుంది.

కూపర్ తనతో కోపరేట్ చెయ్యడం రెండురకాల ఉపయోగకారిగా వుంటుంది. ఆ రావును ఎదుర్కోవడానికి తనకు సాయం వుంటుంది. రెండవది ఫోటో విషయం రాల్ఫ్‌కు తెలిసినా, కూపర్ చేత ఏదో సర్ది చెప్పించవచ్చు.

ఇద్దరూ టీ త్రాగారు.

"వెళదామా?" అడిగాడు కూపర్.

"ఆఁ!" అంది మంజుల.

వెలుపలికొచ్చి కారెక్కారు. కారును తిన్నగా కీల్పాక్‌లోవున్న బంగళాకు పోనిమ్మని చెప్పింది.

బంగళాకు చేరగానే రావుకు ఫోన్ చేసి త్వరగా తన ఇంటికే రమ్మని ఫోన్ చేసింది మంజుల. రావు అరగంటలో వస్తానన్నాడు. ఫోన్ పెట్టేసింది.

"అతన్ని రమ్మన్నారా?" అడిగాడు కూపర్.

"ఆఁ! నువ్విక్కడే దాక్కొనుండు. పరిస్థితిని గమనిస్తు వుండు. అవసరమనిపించినప్పుడు రా!" అంది మంజుల.

కర్టెన్ క్రిందికిలాగి దానివెనుక చిన్న స్టూలు వేసుకొని కూర్చున్నాడు కూపర్.

అరగంట తర్వాత వెలుపల కారాగిన శబ్దమైంది.

"వచ్చినట్లున్నాడు!" అంది మంజుల.

"మీరు ధైర్యంగా వుండండి!" అన్నాడు కూపర్.

రావు లోపలి కొచ్చాడు.

"ఏం నిర్ణయించుకొన్నావ్?" అడిగాడు కూర్చుంటూ.

"చెప్తాను" అంటూ సర్దుకుంది సోఫాలో.

"చెప్పు!" అన్నాడు ఆతృతగా.

"నువ్వు మా డబ్బును పదిలక్షలదాకా పందికొక్కులా తినేశావ్. నీ దొంగతనం బైటపడితే నిన్ను మావారు జేలుకు పంపుతారు. అలా జరగకుండా నేను, ఆడబ్బంతా పాడుచేసినట్లు మావారితో చెప్పాలి. లేకుంటే నీదగ్గరున్న ఫొటోలు వారికి చూపించి, నన్ను ఆయన్నుంచి దూరంగా తరిమివేసే ఏర్పాట్లు చేస్తావ్! అంతేకదూ!" అంది మంజుల.

"అంతే!"

"ఆ ఫొటోలు చూసిన వెంటనే ఆయన నీ మాటలు నమ్మి నన్నేదో చేస్తాడని భయపడిపోవడం అనవసరం. ఆయనతో పదేళ్ళనుండి కాపురం చేస్తున్నాను. వాటిలోని నిజానిజాలు తెలియకుండా నాకు విడాకులిచ్చి పంపుతారనుకోవడం నీ అమాయకతనూ, అవివేకతనూ మాత్రమే సూచిస్తూంది.

ఒకవేళ నమ్మి నాకు విడాకు లిచ్చినా, నా పేరుతో ఇప్పటికి రెండు బంగళాలు, మూడు కార్లు, ఒక కంపెనీ వున్నాయి. వాటి మొత్తం విలువ దాదాపు ముప్పై లక్షలుంటుంది. అదీగాక ఇదారు లక్షల ఖరీదుచేసే నగలు కూడా దగ్గరున్నాయి. వీటిన్ని తిరిగి పొందే అవకాశం ఆయనకు లేదు. ఈ ఆ స్తిపాస్తులతో మిగిలిన జీవితం అందమైన కుర్రాడితో హాయిగా గడిపేయగలను. ఒక

విధంగా నాకు నీ పథకం మేలే చేసింది. కానీ నీ విషయం అలాకాదు. తిన్నగా జైలుకు పోతావ్. నీ ప్లాను ప్రకారం నడచుకోనందువల్ల నాకన్నా నీకే ఎక్కువ నష్టం కలుగుతుంది" అంది మంజుల.

రావుకు మంజుల మాటలతో తల తిరిగిపోయింది. తన దెబ్బకు హడలిపోయి, చెప్పినట్లు వినేందుకు ఒప్పుకుని, తన్ను రమ్మని ఫోన్ చేసిందని అనుకుంటూ పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"మంజులా! నీ భర్త డాక్టర్‌గాను నీకు పదేళ్ళనుండి తెలుసు. నాకు అంతకు ముందునుంచి తెలుసు. నీశృంగార దృశ్యాలు దేశంలోని పేపర్లనిండా ప్రచురించాక నిన్ను ప్రాణాలతో వదిలిపెడతాడని అనుకోవద్దు. అతనికి డబ్బుంది. పలుకుబడి వుంది. ఏం ఘోరం చేసినా కప్పిపెట్టుకోగలడు" అన్నాడు రావు ఆమెను ఎలాగైనా భయపెట్టాలని.

"మిస్టర్ రావ్! చావుకు భయపడే మనిషిని గాను నేను. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు అందరం చావవలసిన వాళ్ళమే. నిన్ను జైలుకు పంపాక నేను ఎప్పుడు చచ్చినా ఒకటే. ఇలాంటి బెదిరింపులతో నన్ను లొంగదీసేందుకు ప్రయత్నించవద్దు!" అంది మంజుల.

"అయితే నన్నెందుకు రమ్మన్నావ్?" అడిగాడు రావు.

"చెప్తాను నువ్వు మాకు చేసిన మోసానికి క్షమాపణ చెప్పుకుంటూ, ఎంత డబ్బు ఏవిధంగా దొంగలించింది వివరంగా రాసివ్వాలి. నీకున్న కొంపా గోడు మాకు దత్తం చెయ్యాలి. వెంటనే నిన్ను డిస్మిస్ చేయిస్తాను. ఆ తర్వాత నీకూ, మాకూ ఏ విధమైన సంబంధం వుండదు.

ఇందుకు ఒప్పుకుంటే నీమీద పోలీసుకేసు పెట్టకుండా మావార్ని ఎలాగో ప్రాధేయపడతాను" అంది మంజుల.

"మంజులా! నువ్వేదో పెద్ద తెలివిగలదాని వనుకుంటున్నావ్. ఇప్పుడు గంట మూడయింది. రాత్రి తొమ్మిది గంటలలోగా నీ ఆఖరి నిర్ణయం నాకు తెలియపర్చు" అంటూ లేచాడు.

"ఫొటోలు తెచ్చావా?"

"లేదు!"

"ఎందుకని?"

"వాట్ని నా బ్యాంకు లాకర్‌లో పెట్టాను. నేను చనిపోవడం జరిగితే వాట్ని బొంబాయిలోవున్న ఒక ఫ్రెండ్‌కు పంపమనికూడా చెప్పాను. అతను ప్రచురణకు తగిన అన్ని ఏర్పాట్లు చేస్తాడు!" అన్నాడు రావు.

"తొందరపడ్డావ్? తర్వాత విచారిస్తావ్?"

"ఏమో? అదేదో నీకే తెలియాలి. నేను ఎనిమిదింటికల్లా ఫోన్ చేస్తాను. సరేనా?" అడిగాడు రావు.

"వద్దు! నువ్వేరా" అంది మంజుల.

ఆమెకేం తోచడం లేదు. మరో ముప్ఫైరెండు గంటల్లో తన భర్త మద్రాసు చేరుకుంటాడు. ఈలోగా తనీ గొడవలోంచి బయటపడాలి.

7

రావు వెళ్ళిపోయాడు. కర్టెన్ చాటునుంచి కూపర్ వచ్చాడు. "మా సంభాషణ విన్నావా?" అడిగింది మంజుల.

"విన్నాను. అంతా అర్థమైంది. ఆ ఫొటోలు, నెగిటివ్‌లు అతని దగ్గర లేకుంటే మీకాళ్ళపైన పడి క్షమించమని ప్రాధేయపడి వుండేవాడు. నావల్లే మీకింత అనర్థం జరిగింది" అన్నాడు కూపర్ బాధగా.

"అంతా విధి! ఇప్పుడున్న అభిప్రాయం అంతకుముందే వుండివుంటే నువ్విలా చేశావాడివి కావుగా. అయినా పశ్చాత్తాప పడుతున్నావ్. అంతే చాలు" అంది మంజుల.

"మీరేం కంగారు పడకండి! ఆ ఫోటోలు ఎలాగైనా లాక్కొస్తాను."

"ఎలా? అవి ఇప్పుడు అతని దగ్గరకూడా లేవు. బాంక్‌లో పెట్టానని చెప్పాడు."

"నాలుగు తంతే వెళ్లి తెస్తాడు."

"అది ప్రమాదం. తన్నులు తిన్నాక వెళ్ళాడంటే మరి తిరిగిరాడు."

"అయితే తన్ని అతని దగ్గర లెటర్ రాయించుకొని మనమే వెళ్లి తెద్దాం. అంతదాకా ఇక్కడే ఒక గదిలో బంధించి పెడదాం!" అన్నాడు కూపర్.

"కాని రంగయ్యకు తెలుస్తే బాగుండదు."

"అతన్ని ఎక్కడికైనా పంపే ఏర్పాటు చెయ్యండి. రేపు రాత్రిలోగా ఈ వ్యవహారం ఫైసలు చేసేద్దాం!" అన్నాడు కూపర్.

"అలాగే!" అంది మంజుల.

"రంగయ్యనివచ్చి మిమ్మల్నోమారు చూడమనేదా?" అడిగాడు కూపర్.

"చెప్పు!" అంది మంజుల.

కూపర్ వెలుపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

మంజులకు కొంత మన స్తిమితం కలిగినట్లయింది.

రంగయ్య వచ్చాడు.

"మీరు రమ్మన్నారని డ్రైవరుబాబూ చెప్పాడు తల్లీ!" అన్నాడు.

"అ! ఏంలేదు. నువ్వు నాకో చిన్నపని చేసిపెట్టాలి!" అంది.

"చెప్పమ్మా! ఈ చర్మం వొలిచి చెప్పులు కుట్టిచ్చినా మీ ఋణం తీర్చుకోలేనిది" అన్నాడు కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా.

"అలాంటివి మాటలనకు. మన స్విమ్మింగ్ పూల్ లో చేపలన్నీ చనిపోయినట్లున్నాయి. క్రొత్తవాటిని తెచ్చి వెయ్యాలి. మహాబలిపురంలో ఫిషరీస్ వాళ్ళ డిపో వుంది. అక్కడికి ఫోన్ చేసి చెప్తాను. రాత్రికి వెళ్ళి రేపు తీసుకునిరా!" అంది మంజుల.

"అలాగేనమ్మా!" అన్నాడు.

పర్సు తెరచి రెండొందలు లెఖపెట్టి ఇచ్చింది.

"సాయంత్రం బస్సులో వెళ్ళిపో!" అంది.

అలాగేనంటూ తలూపి వెళ్ళిపోయాడు.

కొంతసేపు కూపర్ కోసం ఎదురుచూసింది.

లోనికివెళ్ళి, శుభ్రంగా షవర్ క్రింద కూర్చుని స్నానం చేసింది. ఖరీదైన సెంటు వొంటికంతా పట్టించుకుంది. సన్నటి షిఫాన్ చీర కట్టుకుని స్లీవ్ లెస్ జాకెట్ తొడుక్కుంది. తీరికగా అద్దంముందు కూర్చుని, మేకప్ లో తన అందానికి మెరుగులు దిద్దుకుంటూ అరగంటసేపు గడిపింది.

టైమ్ చూసింది. ఏడయింది. అప్పటికీ కూపర్ రాలేదు. వచ్చి బాల్కనీలో నిలుచుంది. అదే సమయానికి కాంపౌండులోకి వస్తున్న అంబాసిడర్ కారు కనుపించింది. తిరిగి గదిలోకే వచ్చి కూర్చుంది.

పది నిముషాల తర్వాత కూపర్ వచ్చాడు.

"ఎక్కడికి వెళ్ళావ్?" అడిగింది మంజుల కాస్త కోపంగా.

ఆమె అలంకరణనూ,అందాన్నీ, తదేకంగా చూస్తున్న కూపర్ ఆ ప్రశ్న వినిపించుకోలేదు. అతని చేతిలో కాకితంచి వుంది.

"నిన్నే అడిగింది? ఎక్కడికెళ్ళావ్?" అడిగింది మళ్ళీ.

"బజారుకి."

"ఎందుకు?"

"కొన్ని పనిముట్లు తీసుకొచ్చాను" అంటూ సంచీ బోర్లించి తిప్పాడు. లోపల్నుంచి నాలుగైదు వస్తువులు తివాసీమీద పడ్డాయి.

వాటిల్లో ఒక పెద్ద కత్తి, రూళ్ళకర్రలాంటి చేతికర్ర, పెద్ద తాళంకప్ప! నైలాన్ దారపుండ, వెడల్పాటి ప్లాస్టర్ రోల్ వున్నాయి.

"ఇవన్నీ ఎందుకు తెచ్చావ్?"

"రాత్రికి ఆ రావుగాడ్ని రోవలోకి తెచ్చుకునేందుకు వీటితో అవసరముంటుందని తెచ్చాను" అన్నాడు కూపర్.

"ఆ కత్తి దేనికి? చంపుతావా?"

"అవసరమైతే అంతపని చేసేందుకూ రెడీగా సిద్ధంగా ఉన్నాను" అన్నాడు కూపర్ నిర్లిప్తంగా.

"వద్దు! నాకేమైనా ఫర్వాలేదు. హత్యల్లోమాత్రం ఇరుక్కొని, జీవితాంతం జెయిలుకమ్ములు వెనుక మగ్గిపోవడం నాకు ఇష్టంలేదు!" అంది మంజుల భయంగా.

"మీరు కంగారుపడకండి మేడమ్! నాకుమాత్రం జెయిలుకుపోవడం ఇష్టమనుకున్నారా? కేవలం ఆ రావుగాడ్ని బెదరించేందుకే తెచ్చాను" అన్నాడు కూపర్.

మంజుల మనస్సు తేలికపడింది.

"రావుగాడు మళ్ళీ ఫోన్ చేశాడా?"

"లేదు! నీకన్నా అతను బలంగా ఉన్నట్లున్నాడు. అతనితో నీవు జాగ్రత్తగా ఉండాలి!" అంది మంజుల.

"వాడి మొహం! ఈ శరీరం ఉక్కుపోతది. మీరే చూస్తారుగా రాత్రికి నా తడాఖా!" అన్నాడు కూపర్.

"అవన్నీ ఎక్కడన్నా దాచివుంచుకో! నాకు ఆకలిగా

వుంది. ఎక్కడికన్నా వెళ్ళి భోజనం చేసివద్దాం!" అంది మంజుల.

"అలాగే! ఐదునిముషాల్లో దిగిరండి!" అంటూ క్రిందకు వెళ్ళిపోయాడు కూపర్.

పర్సులో డబ్బు నింపుకొని దిగివచ్చింది మంజుల. కార్లో స్టీరింగు దగ్గర సిద్ధంగా కూర్చుని కనుపించాడు కూపర్. బ్యాక్ డోర్ తెరచుకుని ఎక్కింది.

"ఏ హోటల్ కు పోనిమ్మంటారు?"

"నాగప్రకాష్ కు పోదాం! దగ్గరగా ఉంటుంది. త్వరగా ఇంటికి రాగలుగుతాం!"

"అలాగే! మరోవిషయం చెప్పడం మరచాను మేడమ్. నా ఫ్రెండ్ రెడ్డి జెయిల్లోంచి తప్పించుకుని వచ్చాడు. ఇందాకా చైనాబజారులో కలిశాడు" అన్నాడు కూపర్.

"జెయిల్లోంచి తప్పించుకున్నా?" భయంగా అడిగింది.

"అవును మేడమ్! ఎందుకలా భయపడుతున్నారు?"

"నాకు జెయిలు పేరు వింటేనే హడలు పుట్టుకొస్తుంది. అతనికి నువ్వెక్కడున్నదీ చెప్పావా?"

"అది చెప్పకుంటే ఒప్పుకోడు. అతన్ని చూస్తూ అబద్ధం చెప్పలేను. అందుకే జరిగినదంతా చెప్పేశాను. జరగవలసిందాన్ని గురించి నేను చేయదలచుకున్నది కూడా చెప్పాను" అన్నాడు కూపర్.

"ఏమన్నాడు?"

"గుడ్ అన్నాడు. అవసరమైతే తనొచ్చి సాయం చెయ్యమన్నా చేస్తానన్నాడు." అన్నాడు కూపర్.

రావు, కూపర్ ఇద్దరే ననుకుంటే మరో జెయిలు పక్షి కూడా రంగంలోకి దిగుతున్నదన్న విషయం ఆమెకు కంపరమెత్తించింది.

"నువ్వేమన్నావ్?" అడిగింది మంజుల.

"అవసరం లేదన్నాను. అతను త్వరగా పని ముగించుకుని రమ్మన్నాడు. కలకత్తానుండి పిలుపు వచ్చిందట మా ఇద్దరికీ...ఏదో పెద్ద కేసట."

"అంతే!"

"దొంగతనమో, మోసమో, ఏదోవుంటుంది" అన్నాడు కూపర్.

కారు దాసప్రకాష్ లోనికి తిరిగింది.

భోజనాలు ముగించుకుని ఎనిమిదింటికల్లా తిరిగి బంగళా చేరుకున్నారు.

కూపర్, మంజుల కలసి రావును ఏ గదిలో బంధించి వుంచితే బాగుంటుందో నిర్ణయించడానికి మొత్తం గదులన్నీ తిరిగారు.

మొదటి అంతస్తులో వున్న స్టోర్ రూం ఎన్నిక చేశారు. దానికి కిటికీలు లేవు. రెండు వెంటిలేటర్సు మాత్రం వున్నాయి. సింగిల్ డోర్ వుంది. దాన్ని పగులగొట్టడం కష్టం.

"ఈ గది బాగుంటుంది!" అన్నాడు కూపర్.

"గుడ్!" అంది మంజుల.

ఇద్దరూ తిరిగి మేడమీద కొచ్చారు.

రావుతో ఎలా వ్యవహరించాలో, ఏం చెయ్యాలో అంతా ఒకమారు రిహార్సలు వేసుకున్నారు.

8

గంట తొమ్మిదయింది.

పోర్టికోలో కారాగిన శబ్దమైంది.

"వచ్చాడు రావు!" అన్నాడు కూపర్ లేచి కర్టెన్ చాటుకు వెళ్ళిపోతూ.

మంజుల సోఫాలో సర్దుకుని కూర్చుంది.

నాలుగు నిముషాల తర్వాత రావు గదిలోకొచ్చాడు.

"హల్లో! మంజులా" అంటూ ఎదురుగావున్న సోఫాలో కూలబడ్డాడు. ఆ తర్వాత "ఏం నిర్ణయించుకున్నావ్?"- అంటూ అడిగాడు.

"బాగా ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను!" అంది మంజుల.

"గుడ్! నువ్వు తెలివిగలదానివి. నేచెప్పినట్లు చేసేందుకే నిర్ణయించుకున్నావ్ కదూ!" అడిగాడు రావు.

"లేదు! నా ఫోటోలు నీ దగ్గరనుండి బలవంతంగా రాబట్టుకోవడమో, లేదా నిన్ను జెయిలుకు పంపి, నేను మా వారివద్ద విడాకులు పుచ్చుకోవడమో, ఏది వీలయితే అది చేద్దామనుకున్నాను" అంది మంజుల.

"బలవంతంగానా?"

"ఆఁ!"

"అంత బలముందా?"

"లేదని నీ కనుమానంగా వుందా? ఈ క్షణంనుండి నువ్వు నా బందీవి. మర్యాదగా ఫోటోలు త్రిప్పి పంపమని బ్యాంక్ కు ఉత్తరం రాసివ్వు. లేదా తిండీ తిప్పలూ లేకుండా నీకు హీనమైన చావు చచ్చే ఏర్పాటు చేయిస్తాను" అంది మంజుల.

రావు ఆమె మాటలు విని నివ్వెరపోయాడు. ఆమె ఎవరి అండ చూసుకుని అంత తెగించి, ధైర్యంగా మాట్లాడు తోందో అర్థంగాలేదు రావుకు. చుట్టూ చూసేడు. ఎవ్వరూ కనుపించలేదు.

రావు కామె ధోరణి అర్థంకాలేదు.

"నామాట విని మర్యాదగా నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి. ఇద్దరం బాగుపడతాం!"

"అయితే లాభంలేదంటావ్. నీ మొండి పట్టు విడి

పెట్టనంటావ్!" అంటూ చప్పట్లు కొట్టింది.

కర్టెన్ చాటునున్న కూపర్ వెలుపలకు వచ్చాడు. అతని చేతిలో రెండడుగుల లావుపాటి రూళ్లకర్ర వుంది.

"కూపర్! నా దారికతను రానంటున్నాడు. నీ ఇష్టం. ఏమన్నా చేసుకో!" అంది మంజుల.

"వీడ్ని చూసుకునా నీ ప్రగల్భాలు. వీడి చరిత్ర నీకు తెలీదు. డబ్బుకోసం ఎంత పనయినా చేసే నీచుడు. నీ మీద నేను ప్రయోగించింది వాడ్నే. నువ్వు నాపైన ప్రయోగించేందుకు మాట్లాడుకున్నావా? అయినా అతను నా ఫ్రెండే. విశ్వాస ఘాతకం చెయ్యడు. అవునా కూపర్!" ఆశగా చూస్తూ అన్నాడు.

"నువ్వు చెప్పింది నిజమే మిస్టర్ రావ్! ఆమెకు నాపై నున్న విశ్వాసాన్ని మోసం చెయ్యడం అధర్మం అన్న విషయం తెలిసొచ్చింది. నావల్ల జరిగిన పొరపాటును సర్దు బాటు చేసే అవకాశం కలిగింది. అందుకు ఆనందంగావుంది మర్యాదగా నామాట విని బ్యాంక్ వాళ్ళకు ఉత్తరం రాసివ్వు" అన్నాడు కూపర్, రావు దగ్గరకంటూ వచ్చి.

"నా ఉప్పుతిని, నాకే ఎదురు తిరుగుతున్నావ్! జాగ్రత్త! నిన్ను జెయిలుకు పంపిస్తాను" అన్నాడు రావు.

"ఆమె ఉప్పు నువ్వు తిన్నావ్. అదే నాకు కొంత పెట్టావ్. అందువల్లే నీకు ఎదురుతిరుగుతున్నాను. హత్యలు చెయ్యటం విచిత్రంగా వుండదు నాకు. నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి."

"చెయ్యను. నన్ను చంపు. ఆ ఫోటోలు వెనువెంటనే ఈ దేశంలోని అన్ని పేపర్లలోనూ పడతాయి. నేను చచ్చినా మిమ్మల్ని సుఖపడనివ్వను" అన్నాడు రావు.

"అయితే నీ అంతు నేను చూస్తాను" అంటూ చేతిలోని కర్రతో తలమీద బలంగా మోదాడు కూపర్.

రావు "అమ్మా!" అంటూ సోఫాలో వాలిపోయాడు.

"కూపర్! అతన్ని చంపావా?" సోఫాలోంచి క్రిందకు దూకుతూ అడిగింది మంజుల.

"లేదు మేడమ్! మీరు భయపడకండి."

"జాగ్రత్త! ఇతనికి మూర్ఛరోగం కూడావుంది. ఎక్కువగా ఎక్సైయిట్ అయితే సొమ్మసిల్లి పడిపోతాడు. అప్పుడేదో మందు మ్రింగుతాడు. అది మ్రింగకుంటే ప్రాణం పోతుందని నాకు చాలాసార్లు చెప్పాడు."

"అతని సంగతి నాకు వదిలెయ్యండి!" అంటూ కూపర్ రావుని సోఫాలోంచి నేలపైకి లాగాడు. ప్రాణంలేనట్లు కట్టెలా బిగుసుకుపోయాడు. కుడిచేయి పిడికిలి బిగించి కూపర్ పొట్టలో బలంగా గుద్దాడు. దెబ్బకు కూపర్ ఆరడుగుల దూరంలో క్రిందపడ్డాడు.

మంజులకు కళ్ళు తిరిగాయి. సోఫాలో వాలిపోయింది.

కూపర్ పైకి లంఘించి దూకాడు రావు. పొట్టపైన కూర్చున్నాడు. ఎడంచెయ్యి మెడపైన పెట్టి, కుడిచెయ్యి పిడికిలి బిగించి మొహంమీద కొట్టేందుకు పైకెత్తాడు.

అదే సమయంలో కూపర్ కాళ్ళు రెండు పైకెత్తి, రావు మెడచుట్టూ వేసి ఘట్టిగా బిగించాడు. మెడనరాలు జివ్వుమన్నాయి రావుకు. కూపర్ మెడమీదున్న చెయ్యి పట్టు వదులయింది. అదే అదనుగా ఘట్టిగాలి పీల్చి వదిలాడు కూపర్. రావు బాలన్స్ పోయింది. కూపర్ అతన్ని పల్టీకొట్టించాడు వెనక్కి. రావు క్రింద పడిపోయాడు. మెరుపుతీగలా లేచి రావుపైన కూర్చున్నాడు కూపర్. రెండు చెంపలూ తపీ, తపీమని వాయించేశాడు.

ఆ నొప్పికి రావుకళ్ళు మూతలుపడ్డాయి. కాళ్ళు జావచచ్చాయి.

కూపర్ నైలాన్ తాడుతెచ్చి చేతులు రెండు ఘట్టిగా

కట్టాడు. అరవకుండా వుండేందుకు ప్లాస్టర్ తెరచి నాలుగు అంగుళాల ముక్క కట్ చేసి నోటికి కరిపించాడు.

మంజులను తట్టి లేపాడు. కూపర్‌ను చూడగానే "ఏమైంది?" అడిగింది.

"ఎందుకలా భయపడ్డారు?"

"నువ్వు క్రింద పడిపోవడం చూశాను. నాకు మతి పోయింది."

"మంచివాళ్ళే! నామీద నాకు నమ్మకం లేకుంటే మీకు మాటిస్తానా! అదిగో రావును చూడండి" అన్నాడు కూపర్.

మంజుల అతను చూపించిన దిక్కు కేసి చూసింది. రావు బోరగిలా పడివున్నాడు. ఇద్దరూ కలసి అతన్ని క్రింది రూంలోకి తీసుకెళ్ళారు. లోపలకుతోసి, కూపర్ ప్రత్యేకంగా కొని తెచ్చిన పెద్ద తాళంకప్ప బిగించారు. తాళం చెవి మంజుల చేతిలో పెట్టాడు.

ఇద్దరూ తిరిగి గదిలోకి వచ్చారు.

"అతనికి స్పృహ రావటానికొక గంట పడుతుంది!" అన్నాడు కూపర్.

మంజుల గది మూలగావున్న ఫ్రిజ్ తెరచి రెండు గ్లాసులతో ఐస్ వాటర్ తెచ్చి ఒక గ్లాసు కూపర్‌కందించి, కొద్దికొద్దిగా త్రాగుతూ కూర్చుంది.

"అతన్ని బంధించాం! అందువల్ల మనకు జరిగిందేమిటి? ఉత్తరం రాసివ్వనంటున్నాడుగా?" అంది మంజుల.

"మన చేతి దెబ్బ ఇప్పుడు రుచిచూశాడుగా! ఈ మారు స్పృహ రాగానే మనం అడగకుండానే పిలిచి రాసిస్తాడు ఉత్తరం!" అన్నాడు కూపర్.

"అతను అలా రాసిస్తాడని నీకు ఆశ వుందా?"

"ఊఁ!"

"అయితే నన్ను వచ్చి లేపు. బహుశా నేను మేలుకొనే వుంటాను" అంది మంజుల.

కూపర్ దిగి వెళ్ళిపోయాడు.

మంజుల బెడ్ పైన పడుకుంది. కూపర్ గతం ఎటువంటిదైనా, ప్రస్తుతం తనకు సాయం చెయ్యడం తలచుకొని సంతోషించింది. తన్నెదో పెద్ద మనిషని అభిమానించడం, తలచుకొని నవ్వుకుంది. అతని దగ్గర ఆనందం జుర్రుకోవాలనీ అలా అతనితో మంచిగా ప్రవర్తించాననీ, సాయం చేశాననీ తెలుసే... ఏం చేస్తాడో, ఎలా మారిపోతాడో ఊహించలేకపోయింది. ఈ పాయింటు పైన రావు ఏదైనా కూపర్ కు చెప్పి నమ్మించగలిగితే తన ఆట కట్టు. మళ్ళా భయం పుట్టుకొచ్చింది.

గంటయింది. కూపర్ కోసం ఎదురుచూసింది. అతను వస్తున్న జాడ లేదు. అతను రాకపోవడం ఆమెకు ఆందోళన కలిగించింది. రావుకు యింకా స్పృహ రాలేదా? కొంపదీసి గుటుక్కుమన్నాడేమోనన్న భయంతో గుండెలు దిగజారాయి.

మంజుల లేచి క్రిందికొచ్చింది.

పహరా సైనికుడిలా అటూ ఇటూ గది తలుపు ముందు పచార్లు చేస్తున్నాడు కూపర్. మంజులను చూసి ఆగిపోయాడు.

"మీరు నిద్రపోలేదా మేడమ్!" అడిగాడు.

"నిద్రా? ఎలా వస్తుంది? ఇంతకూ రావుకు స్పృహ వచ్చిందా? లేదా?"

"రాలేదు."

"ఎందుకయినా మంచిది. తలుపు తెరచి చూడు" అంది.

కూపర్ కు తాళం చెవి ఇచ్చింది. అతను తలుపు తెర

చూడు. పాత కిరోసిన్ టిన్ పైన కూర్చుని సిగరెట్ త్రాగుతున్నాడు రావు.

"ఏంటి? మళ్ళా వచ్చావెందుకు?" అడిగాడు కోపంగా.

"నువ్వు వచ్చావని భయపడింది మేడమ్. నా దెబ్బ రుచిచూశావ్ గా. ఇప్పటికైనా మర్యాదగా రాసిస్తావా? లేక ఇంకోమారు వడ్డించమంటావా?" అడిగాడు కూపర్.

"నన్నేం చేసినా లాభంలేదు. రాసివ్వను" రావు నిష్కర్షగా తెగేసి చెప్పాడు.

"నువ్వు రాసివ్వనంత మాత్రాన ఆ ఫోటోలు మేము సంపాదించలేమని అనుకోవద్దు" అన్నాడు కూపర్.

"అయితే నన్నెందుకు బంధించారు? వదిలెయ్యండి!"

"అవి మా చేతుల్లో పడేదాకా నీకీ బంధిఖానా తప్పదు" అంటూ కూపర్ వెలుపలకొచ్చాడు. అతని వెంట మంజులగూడా వచ్చేసింది. మళ్ళా యథాప్రకారం తాళంవేశాడు గదికి కూపర్.

ఇద్దరూ మేడపైకి వచ్చారు.

"వాడో మొండిఘటం! ఇలాంటి వాటికి భయపడే రకంకాదు!" అంది మంజుల నిరుత్సాహంగా.

"మేడమ్! అలా దిగులుపడకండి. అతని బ్యాంక్ లాకర్ ఏ బ్యాంక్ లో వుందో మీకు తెలుసా?" అడిగాడు.

"తెలుసు! మౌంట్ రోడ్ లోని ఐ. ఓ. బీలో."

"అంటే ఆ కవరుకూడా అక్కడికే పంపివుండాలి. అతని సంతకంచేసిన పేపరు మీ దగ్గరేదయినా వుందా?"

"వుంది!" అంది మంజుల.

"పట్టుకురండి" అన్నాడు కూపర్.

"ఏంచేస్తావ్?"

"నాకు తెలిసిన మనిషొకడున్నాడు. సంతకాలు ఫోర్జ్ చెయ్యడంలో దిట్ట. మీరు బ్యాంక్ వాళ్ళకు లెటర్ ఒకటి

తయారుచెయ్యండి. నేను వెళ్ళి రావుగాడి సంతకం చేయించుకొస్తాను" అన్నాడు కూపర్.

"ఎప్పుడు వెళ్తావ్?"

"ఇప్పుడే వెళ్తాను. తెల్లారేసరికి మనదగ్గర ఉత్తరం తయారుగావుంటే, తెల్లారగానే బ్యాంక్‌కు వెళ్ళి ఫోటోలు తెచ్చుకోవచ్చు. ఆ తర్వాత వాడిమానాన వాడ్ని పొమ్మందాం!"

"మనపైన కేసు పెడితే!"

"అదెలాగో సర్దుకోవచ్చు మీరు. ముందు ఫోటోలు చిక్కితే చాలు."

కూపర్ చెప్పింది బాగుందనిపించింది మంజులకు. వెంటనే క్రిందకు వెళ్ళి లెటర్ టైపు చేసి తెచ్చింది. అంతకు పదిరోజులముందు కలకత్తాకు రావు రాసిన ఉత్తరం వెతికి ఇచ్చింది. డబ్బుకూడా అందించింది.

"మీరు జాగ్రత్తగా ఉండండి. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ ఆ గదితలుపులు తియ్యకండి. నేను రెండు మూడు గంటల్లో వచ్చేస్తాను" అన్నాడు కూపర్.

"సరే! జాగ్రత్తగా వెళ్ళిరా!" అంది మంజుల.

కూపర్ వెళ్ళిపోయాడు.

9

లంకంత బంగళాలో తనూ, రావుగాడు మాత్రమే మిగిలిపోయామనీ, ఏదైనా ప్రమాదం జరిగితే, సాయం చేసేందుకు వేరే మనిషెవ్వరూ లేరన్న భావన ఆమెను భయంతో ముంచివేసింది.

కూపర్ పైని గౌరవం, అభిమానం నిండుకున్నాయి ఆమెలో. కానీ ఆమెకు అర్థంగానిదల్లా, తను ఒంటరిగానే వుంటున్నా, అతను తన్ను పొందాలని ఎందుకు తపన

పడటం లేదని మాత్రమే. బహుశా అతని కళ్ళకు ముసలి దానిలా వున్నానేమో ననుకుంది. ఇప్పటి పరిస్థితుల్లో అతనేం చేసినా తను కాదనదు. ఏం చెప్పినా వింటుంది.

ఆ రావుగాడు తలుపులు బ్రద్దలుకొట్టి, పైకొస్తాడేమో నన్న భయంతో వెళ్ళి గది తలుపులు మూసి లోపల్నుంచి తాళం వేసుకొని వచ్చి కూర్చుంది. అలా రెండు గంటలు గడిచాయి. వాచీ చూసుకుంది. గంట పన్నెండయింది.

లేచి కాసేపు పచార్లు చేసింది. తలంతా నొప్పిగా అనిపించింది. క్రింద అంతస్తులోవున్న కిచెన్ కేసి బయలు దేరింది, కాఫీ తయారుచేసుకుందామని. స్టోర్ రూం ప్రక్కనే కిచన్.

రావును బంధించి వుంచిన గదివద్దకు రాగానే దబదబ మన్న శబ్దమయింది. రూంముందు నిలబడి చూచింది. లోప ల్నుంచి రావు బలంగా తలుపును దేంతోనో కొడు తున్నాడు. అప్పటికెంత సేపట్నుంచి అతనా ప్రయత్నంలో వున్నాడోగానీ, తలుపులు వదులుగా ఊగుతున్నాయి. అవి వూడాయంటే... మంజుల వొణికిపోయింది. సమ యానికి కూపర్ కూడా ఇంట్లోలేడు. ఆ తలుపులు కాస్తా విరిగి, రావు బయటపడ్డాడంటే, తన గతి అధోగతే నను కుంది.

కిచెన్ లోకి వెళ్ళి కాఫీ కూడా పెట్టుకోవాలన్న ధ్యాసలేకుండా పోయింది. రావు తలుపుల్ని లోపల్నుంచి దేంతోనో బలంగా కొడుతున్నాడు. ఆ తలుపుముందు నాలుగడుగుల కారిడార్ వుంది. ఆ తలుపు రాకుండా ఏదైనా అడ్డం పెడదామని అనుకుంది. కిచెన్ లోకి వెళ్ళి చూసింది. ఏమీ కనుపించలేదు. కొయ్యషెల్ఫ్ వుంది. దాన్ని అడ్డంగా పెడితే తలుపురాదు.

కానీ ఆ షెల్ఫ్ ను కదలించడం వల్లకాని పని. కూపర్

వస్తున్న జాడలేదు. భయం ఎక్కువయిపోయింది. పోర్టికో పక్కనే పూలచెట్ల వద్దకొచ్చి అక్కడ్నుంచి రోడ్ కేసి చూసింది, తెల్లకారు వస్తూందేమోనని. కారు కనుపించలేదు. కానీ కాలికి ఏదో ఘట్టిగా తగిలింది. వంగిచూసింది. అది గడ్డపార. నాలుగడుగుల పొడవుంది.

తళుక్కుమని ఓ ఆలోచన మెరిసింది. అది తీసుకుని లోనికి వెళ్లింది. బాగా బరువనిపించింది. రొప్పుకుంటూనే మోసుకుపోయింది. రావుని బంధించివున్న గది తలుపుకూ, కారిడార్ గోడకు ఆ నేట్లు, అడ్డంగా పెట్టింది. అతను తలుపు తెరిచే ప్రయత్నం విరమించుకోలేదు. గడ్డపార అడ్డంగా పెట్టగానే, లోపల్నుంచి అతను నెట్టినా తలుపు కదలలేదు. మంజులకు ధైర్యం వచ్చింది.

మెల్లగా తలుపు తట్టింది.

"ఎవరది? కూపరా?" అడిగాడు రావు లోనుండి.

"కాదు! నేను!" అంది మంజుల.

"తలుపు తెరువు. నీతో మాట్లాడాలి!" అన్నాడు రావు.

"తియ్యను. నాకు వినాలని కుతూహలంగాలేదు. రేపు మధ్యాహ్నందాకా నువ్వా గదిలో వుండాల్సిందే! ఆలోగా నా ఫోటోలు నాకు చేరుతాయి" అంది మంజుల.

"ఇంతకు ఇంత అనుభవిస్తావ్" అన్నాడు రావు.

"అదంతా తర్వాత సంగతి. నువ్వు అల్లరిచెయ్యకుండా కూర్చో!" అంది మంజుల.

"నాకు దాహంగా వుంది. కాసిని మంచినీళ్ళన్నా ఇవ్వు."

"ఇస్తాను. ఇప్పుడుకాదు. కూపర్ను రానీ" అంటూ అక్కడనుంచి కదలి వెళ్ళిపోయింది. తన ధైర్యానికీ, తెలివికీ, తనే ఆశ్చర్యపోయింది.

గంట మూడవుతుండగా కారొచ్చి ఆగిన శబ్దమైంది. కూపర్ పైకొచ్చాడు.

"ఇంత సేపయిందేం?" అడిగింది మంజుల.

"ఈ రావుగాడి సంతకం ఫోర్జరీ చెయ్యడం చాలా కష్టమైంది. అతను నాలాసార్లు తంటాలుపడ్డాడు. ప్రతి సారీ అతనికి ఏదో అనుమానం కలగడం, దాన్ని కొట్టెయ్యడం. అలా చాలా సేపు తంటాలుపడ్డాడు."

"చివరికేమయింది. సంతకం చెయ్యగలిగాడా?"

"ఆ!" అంటూ ఆమె ఇచ్చిన కాగితాలు తిరిగి ఇచ్చాడు. వాట్ని తీసుకుని బ్యాంక్‌కు రాసిన ఉత్తరం లోని సంతకాన్నీ, రావువద్దనుండి వచ్చిన ఉత్తరంలోని సంతకాన్నీ మార్చిమార్చి చూసింది. ఆమెకు ఆశ్చర్య మేసింది. రెండు ఒక్కలాగే వున్నాయి. ఫోర్జరీ సంతకమని ఎవ్వరూ కనిపెట్టలేరు.

"మార్వెలెక్. చాలా బాగుంది. అతనికి నా గురించి చెప్పావా?" అడిగింది మంజుల.

"అవసరం లేకపోయింది. ఐదొందలిచ్చాను. ముందు వెయ్యిదాకా అడిగాడు. నయాన చెప్పి, భయపెట్టి పని చేయించుకొచ్చాను" అన్నాడు కూపర్.

రావు చెయ్యబోయిన ఘనకార్యం, తను తెలివిగా చేసిన పని విశదంగా చెప్పింది. కూపర్ మెచ్చుకొన్నాడు మంజులను.

"ఓమారు చూసొస్తాను" అంటూ క్రిందికి వెళ్ళాడు కూపర్.

ఉత్తరాలు రెండుతీసి తలగడక్రింద దాచింది. గుండెల మీద వున్న ఒక పెద్ద బరువు దించినట్లయింది.

కూపర్ తిరిగివచ్చాక సిగ్గువిడిచి అతనిపై తనకున్న

కోరిక చెప్పేందుకు తీర్మానించుకుంది. ఆ రోజు విజయవాడ స్టేషనులో అతనికి సాయంచేసిందా వుద్దేశ్యంతోనే. ఎంత మరుద్దామన్నా వీలుకావటంలేదా కోరికలు ఆమెకు.

కూపర్ తిరిగి వచ్చాడు గదిలోకి.

"ఏమంటున్నాడు రావ్?"

"శుభ్రంగా నిద్రపోతున్నట్టున్నాడు!"

"తలుపులు తెరచి చూశావా?"

"లేదు!" అన్నాడు కూపర్.

"పాపం నిన్న పొద్దుట్నుంచి రెస్ట్ లేకుండా తిరుగు తున్నట్టున్నావ్. కాసేపు పడుకుంటావా? పదింటికిగాని బ్యాంక్ తీయరు. ఈలోగా నిద్రపోయి లేవచ్చు" అంది గోముగా.

"నాకూ కూడా కళ్ళు కూరుకుపోతున్నాయి మేడమ్. వెళ్ళి క్రిందపడుకుంటాను" అన్నాడు కూపర్.

"వద్దు. ఒంటరిగా పడుకోవాలంటే నాకు భయం. నువ్వుకూడా ఇక్కడే పడుకో, ధైర్యంగా వుంటుంది. నువ్వా మంచంమీద పడుకో. నేను సోఫాలో సర్దుకుం టాను" అంది మంజుల.

"నో! నో! మీరే మంచంపైన పడుకోండి" అంటూ కూపర్ లేచి సోఫావైపు నడిచాడు.

"కూపర్!" పిలిచింది పడుకునే మంజుల.

"ఏమిటి మేడమ్!"

"లైటు తీసేస్తే త్వరగా నిద్రవాస్తుంది. తీసేసేదా?"

"మీయిష్టం!" అన్నాడు కూపర్.

మంజుల లేచి లైటార్పింది. తిరిగొచ్చి ప్రక్కపైన పడుకుంది. కూపర్ లేచి తనకోసం వస్తాడేమోనని ఆశగా చూస్తూ మేలుకునేవుంది. అతనిలో కదలిక లేదు. కాలం

వృధా కావడం ఆమెకు బాధగా వుంది. మెల్లగా మంచం దిగింది.

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ కూపర్ పడుకున్న సోఫా వైపు నడిచింది. వెల్లకిలా పడుకుని వున్నాడు. సోఫా అంచున కూచుని రెండు చేతులతో అతని రెండు వైపులున్న వెంట్రుకల్ని నిమిరింది. అతను కళ్ళు తెరిచాడు. అంత దగ్గరలో కనుపించిన మంజుల్ని చూసి ఉలిక్కి పడ్డాడు. తక్కున లేచి కూర్చున్నాడు.

"మేడమ్!" అన్నాడు దీనంగా.

"ఐ ఆమ్ మేడ్ నౌ!" అంది దీనంగా.

"నాకు తెలుసు. కానీ నేను నపుంసకుణ్ణి. మీ కుపయోగ పడను," అన్నాడు తల వంచుకుని కూపర్ సిగ్గుతో.

"నిజంగానా?"

"అవును!"

ఆమె నెత్తిన అగ్నిపర్వతం బ్రద్దలయినట్లయింది. వెతికి వెతికి చివరకు తను ఏరుకొని తెచ్చుకుంది ఒక అప్రయోజకుణ్ణి అని తెలిశాక, కూపర్ ముఖం చూడలేకపోయింది. మనుషుల్లో అలాంటివాళ్ళు కూడా ఉంటారన్న నగ్నసత్యం ఆమెకు అర్థమయిందా క్షణంలోనే. శరీరంలో కోరికలు చల్లబడ్డాయి. తిరిగొచ్చి మంచంపైన పడుకుంది.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

కూపర్ ఫోన్ అందుకునే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. అలాగే సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

మంజుల వెళ్ళి రిసీవరు అందుకుని మాట్లాడింది. ఫోన్ పెట్టేసింది.

హోటల్ ఓల్గానుంచి వచ్చింది ఫోన్. ఆమె భర్తయిన డాల్మియా ఉదయం ఎనిమిదిన్నరకల్లా వచ్చే విమానంలో దిగుతున్నట్లు చెప్పారు.

మూలిగే నక్క పైన తాటికాయ పడ్డట్లయింది ఆవార్త వినగానే. "కూపర్!" పిలిచింది.

"మేడమ్!" అంటూ వచ్చి నిలబడ్డాడు.

అతన్ని చూస్తే ఇప్పుడా మొహంలో ఉద్రేకంగానీ, ఉత్సాహంగానీ లేవు.

"మావాళ్ళు రేపుదయం వస్తున్నారు. నేను హోటల్ ఓల్గాకు వెళ్ళిపోతున్నాను. ఆ ఉత్తరాలు నీ దగ్గర ఇస్తాను. నువ్వు బ్యాంక్ కు వెళ్ళి ఫోటోలు తీసుకుని నాకు హోటల్ లో ఇచ్చెయ్యి. ఆ తర్వాత రావును వదిలి పెట్టెయ్యి. ఆయన సామాన్యంగా వెంటనే ఇంటికి వెళ్ళమంటారు. పన్నెండుదాకా వార్ని ఎలాగో ఒకలా అక్కడే ఉంచే ప్రయత్నం చేస్తాను. ఈలోగా నువ్వు పని పూర్తి చెయ్యాలి. ఇందుకు నీకు ప్రతిఫలంగా పదివేలు ఇవ్వదలచుకున్నాను," అంది మంజుల.

"నాకు డబ్బు అవసరంలేదు. నావల్ల మీకు జరిగిన అపకారానికి ప్రతిగా చేస్తున్నా నీ సాయం. అంతే!" అన్నాడు కూపర్.

"నీయిష్టం. నేను చెప్పవలసింది చెప్పాను" అంటూ గబగబ డ్రెస్ చేసుకోవడం మొదలెట్టింది.

"మిమ్మల్ని హోటల్ లో డ్రాప్ చెయ్యమంటారా?"

"నీకు కారు కావాలిగా! నన్ను వదిలేసి తిరిగొచ్చెయ్యి" అంది మంజుల.

పదిహేను నిముషాల తర్వాత కారు హోటల్ ఓల్గా వైపు ప్రయాణం సాగించింది.

10

తొమ్మిదింటికల్లా డాల్ఫియా కారు హోటల్ కొచ్చింది. మంజుల ఏర్ పోర్ట్ కి వెళ్ళామనుకుని. నిద్రలేకపోవటంవల్ల నీరసంగా ఉండటంతో రెండు పెగ్గులు విస్కీ త్రాగి పడు

కుంది. మత్తుగా నిద్రపట్టేసింది.

డాల్మియా వస్తూనే మంజులను ముద్దుపెట్టుకుని "ఇంకా నిద్రపోతున్నావేం?" అడిగాడు.

"రాత్రి సరిగా నిద్రలేదు. వేకువ ఝామున పట్టింది" అంది మంజుల.

"ఏమిటి విశేషాలు?" అడిగాడు డాల్మియా.

"ఏమీ లేవు! అంతా మామూలే! మీరు రేపు వస్తానన్నారుగా. ఇవాళే వచ్చేశారేం?"

"నిన్ను చూడందే వుండలేక. పైగా ఇక్కడ రెండు మూడు అర్జంటు పనులు కూడా చూచుకోవలసి వచ్చింది. అంతే ప్రయాణం మార్చుకుని వచ్చేశాను. త్వరగా డ్రెస్ వేసుకో. ఇంటికి వెళ్ళిపోదాం!" అన్నాడు డాల్మియా.

"వెళ్దాం లెండి! తొందరేముంది. గంగయ్య కూడా లేడు. చేపలు తెమ్మని మహాబలిపురం పంపాను. ఈ వేళ సాయంత్రం వస్తాడనుకుంటాను. భోజనం చేసి వెళ్దాం లెండి" అంది మంజుల.

"అలాగే!" అన్నాడు డాల్మియా.

మంజుల లేచి బాత్ రూంలోకి వెళ్ళింది.

గంట పదన్నరయింది.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

డాల్మియా రిసీవరు అందుకున్నాడు. తను హల్లో అనక ముందే అవతలి వ్యక్తి "మేడమ్! వాడు మనల్ని బోల్తా కొట్టించాడు!" అన్నాడు.

డాల్మియా "ఎవరోయ్ నువ్వు! ఎవరు కావాలి!" అడిగాడు అది రాంగ్ నెంబరేమో ననుకుని.

"మంజులగారు లేరా?"

"ఉంది."

"ఆమెతో మాట్లాడాలి!"

"నువ్వెవరు?"

"నీ కనవసరం. అమ్మగార్ని ఫోన్ దగ్గరకు పిలువు" అన్నా డతను.

"ఉండు పిలుస్తాను" అన్నాడు డాల్మియా. బాత్ రూం దగ్గర కెళ్ళి తలుపుతట్టి మంజులను పిలిచి, ఎవరో ఫోన్ చేశారని చెప్పాడు.

మంజుల టవల్ రొమ్ముల పైదాకా కట్టుకొని, తడి శరీరంతోనే వచ్చి రిసీవరు తీసుకుని "హల్లో!" అంది.

"నేను మేడమ్ కూపర్ని. రావుగాడు బోలా కొట్టించాడు. అసలా ఫోటోలు బ్యాంక్ కు పంపనేలేదట. ఆ ఏజంటు ఉత్తరం చూచి చాలా చీకాకుపడ్డాడు. అతన్ని చీవాట్లు పెట్టేందుకు ఫోన్ చేశాడుగూడా" అన్నాడు కూపర్.

"సారీ! మీ రెవరో నాకు తెలీదు. రాంగ్ నెంబరయి ఉంటుంది" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసింది.

"ఎవరు డియర్!" అడిగాడు డాల్మియా.

"ఏమో? అర్థంగాలేదు!" అంటూ బాత్ రూంకు వెళ్ళి పోయింది.

ఆమె వెళ్ళిపోయాక నవ్వుకున్నాడు డాల్మియా. సిగర్ తీసి వెలిగించుకున్నాడు.

మంజుల స్నానం పూర్తి చేసుకుని వచ్చి డ్రెస్ చేసుకో సాగింది.

"మంజూ!" పిలిచాడు డాల్మియా.

"ఏమిటండీ!" అడిగింది.

"మన రావు కలిశాడా?"

"లేదండీ!"

"నువ్వొచ్చి రెండ్రోజులయింది. అతన్ని కలిసి లెఖ

లన్నీ అవక తవకలుగా ఎందుకున్నాయో పరీక్షించమని చెప్పాను. మరి నువ్వొచ్చి ఏం చేసినట్లు'' అడిగాడు డాల్మియా.

''ఫోన్ చేస్తూనే వున్నాను అతనికి. ఊళ్లో లేడని చెప్పారు'' అంది మంజుల.

''అతని కారు మన బంగళా దగ్గర వుండింది. ఎందుకని?'' అడిగాడు డాల్మియా.

కుప్పలా కూలిపోయింది మంజుల. వెంటనే స్పృహ కూడా తప్పిపోయింది. డాల్మియా లేచి చల్లటి నీళ్లు మంజుల మొహంపైన చల్లాడు. ఆమె కళ్లు తెరిచింది.

''ఏమిటలా మారిపోయావ్?'' అడిగాడు డాల్మియా.

మంజుల మాట్లాడలేదు.

''మంజూ! డబ్బుండగానే మనిషికి సరిపోదు! అది తెచ్చే సమస్యల్ని తెలివిగా ఎదుర్కొగలగాలి. అంతు లేని ధైర్యం, అసమాన్యమైన యుక్తి కావాలి. మన లాంటి వాళ్ళచుట్టూ ఎప్పుడూ ఎవరో ఒకరు వలలు వేస్తారు'' అన్నాడు డాల్మియా.

మంజులకు డాల్మియా ఎందుకలా మాట్లాడుతున్నాడో అర్థంకాలేదు.

''డ్రెస్ చేసుకుని నా వెంటరా!'' అన్నాడు డాల్మియా.

మంజుల చకచక తయారయింది. ఇద్దరూ కలిసి కారెక్కారు. కారు వాళ్ళ స్వంత బంగళాకు పోవాలని డ్రైవరుతో చెప్పాడు.

పోర్టికోలో రావు కారు, దాని వెనుక అంబాసిడర్ రెండూ వున్నాయి.

మంజులకు మెదడు పనిచెయ్యడం మాని చాలా సేపయింది. అతనితో పాటు దిగి లోనికి నడచింది.

హాల్లోనే ఎదురయినాడు కూపర్.

అతన్ని చూడగానే గుండెలు దిగజారాయి మంజులకు.

"రావేం చేస్తున్నాడు?" అడిగాడు డాల్మియా.

"గదిలో వున్నాడు" చెప్పాడు కూపర్.

"గెడ్డేడి?"

"ఇప్పుడే వచ్చాడు."

"రావును పైకి తీసుకొని రండి!"అన్నాడు డాల్మియా.

మంజులకు అర్థంగాలేదు. కూపర్‌కు డాల్మియాను తెలుసో, లేదో. వాళ్ళ సంభాషణల్నిబట్టి అర్థంగాలేదు. గెడ్డి అనే ఫ్రెండ్ ఒకడున్నాడని కూపర్ చెప్పాడు తప్ప, అతన్ని తను చూడలేదు. మరి అతన్ని గురించి డాల్మియా అడగడం విచిత్రంగా తోచింది.

డాల్మియా వెంట మేడపైకి వెళ్ళింది.

"కూర్చో మంజూ!" అన్నాడు డాల్మియా.

మంజుల అతనివైపు చూడకుండానే మౌనంగా కూర్చుంది.

రావును వెంటబెట్టుకొచ్చారు, కూపర్, గెడ్డీ ఇద్దరూ.

"కూర్చో మిస్టర్ రావ్!" అన్నాడు డాల్మియా.

రావుకు ధైర్యం వచ్చింది. కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"నాతో నీ కెన్నేళ్ళ పరిచయముంది?" అడిగాడు డాల్మియా రావును.

"పాతిక సంవత్సరాలు!"

"ఇన్నేళ్ళనుండీ నా వ్యవహారాలన్నీ నువ్వే చూస్తూన్నావ్. నన్ను ఎన్నోసార్లు మోసంచేశావ్. తెలుసుకొనిగూడా నిన్నేమీ చెయ్యలేదు. కానీ ఈ మధ్య నువ్వు చాలా వెధవపనులు చేశావ్. దొంగ సంతకాలు చేసి, నా షేర్లు చాలా అమ్మావ్. ఆ డబ్బంతా రేసుల్లో పెట్టావ్. నీ సెక్రెటరీ ఎప్పటికప్పుడు నీ ఎత్తులు నాకు తెలుపుతూండింది. ఆమే నువ్వు మంజులను బ్లాక్ మెయిల్

చేసేందుకు పథకం వేస్తున్నావని తెలిపింది. ఆ విషయం తెలియగానే, నా అనుచరులయిన కూపర్‌ను, రెడ్డినీ నీకు బాడీగార్డుల్లా నియమించాను. నే నూహించినట్లే నువ్వు పథకం వేశావ్. కానీ దురదృష్టం నా మనుషుల్నే నియమించుకున్నావ్'' అన్నాడు డాల్మియా.

''నా కంతా అర్థమయింది! కానీ ఒకటిమాత్రం మీరు తెలుసుకోలేదు. నేను ఏమైనా, మీ పరువు బజారునపడే ఏర్పాట్లు పకడ్బందీగా చేశాను'' అన్నాడు రావు.

''ఏం చేశావ్?''

''ఆ ఫొటోలు నా స్నేహితుడి కిచ్చాను నాకు ప్రమాదం జరిగిన పక్షంలో వందలకొద్దీ కాపీలు తీసి వాటిని పేపర్లకు పంపమన్నాను'' అన్నాడు రావు.

''ఆ ఫొటోలు బ్యాంక్‌లో కూడా లేవు సార్ నే వెళ్ళివచ్చాను'' అన్నాడు కూపర్.

''నేను ఎయిర్ పోర్టునుంచి తిన్నగా ఇక్కడికొచ్చాను. మీ రెవ్వరూ లేరు. కానీ రెడ్డి ట్రంక్‌లో చెప్పాడు రావును బంధించి వుంచామని. అతని కారు పోర్టికోలో కనుపించింది. అందులో బ్రాండ్ కేస్ వుంది. దాన్ని తీసి చూశాను'' అన్నాడు డాల్మియా.

''ఆ ఫొటోలు చూశారా?'' అడిగాడు రావు ఆత్రతగా.

''ఇవేనా?'' అంటూ జేబులోంచి పసుపుపచ్చని కవరు తీసి చూపించాడు.

''అవే! అవే!'' అంటూ స్పృహతప్పి పడిపోయాడు. కూపర్ గ్లాసులో నీళ్ళు తెచ్చి అతని ముఖాన చల్లాడు. రావు కళ్ళు తెరిచాడు.

''నువ్వెళ్ళిపోవచ్చు. రెండు దినాల్లో నిన్ను పోలీసులు అరెస్టుచేసే ఏర్పాటు చేస్తాను'' అన్నాడు డాల్మియా.

రావు తలవంచుకొని వెలుపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

కూపర్ రెడ్డి ఇద్దరూ డాల్మియా దగ్గర శెలవు పుచ్చుకొని వెళ్లిపోయారు.

"మంజూ! నా పవిత్రమైన ప్రేమకు చిహ్నంగా నీకిదిగో కానుక!" అంటూ ఫొటోలున్న కవరు అందించాడు. ఆమె కృతజ్ఞతతో అందుకుంది.

"మంజూ! మనలాంటి డబ్బున్న వాళ్ళకు అడుగడుగునా ఆపదలే కాచుకొని వుంటాయ్! ఇంక పైన నాన్నా జాగ్రత్తగా వుండు" అన్నాడు డాల్మియా, ఆమెను ప్రేమగా చూస్తూ.

"సారీ! ఇక పైన నా వల్ల ఎటువంటి పొరపాటు జరగకుండా చూచుకుంటాను" అంది మంజుల సిగ్గుతో తల వంచుకొంటూ.

—: ఐపోయింది :—